

Eredeti Jatekszin Kiadja a magyar todos tarsasag. (Original-Schaubühne.) hung. 3. Falusi lakodalom. Vigjatek 3 felv. (Die ländliche Hochzeit.) hung.

Egyet. ny.
Buda 1834

Signatur: 55706-A.3
Barcode: +Z167487202
Zitierlink: <http://data.onb.ac.at/ABO/%2BZ167487202>
Umfang: Bild 1 - 148

Nutzungsbedingungen

Bitte beachten Sie folgende Nutzungsbedingungen: Die Dateien werden Ihnen nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke zur Verfügung gestellt. Nehmen Sie keine automatisierten Abfragen vor. Nennen Sie die Österreichische Nationalbibliothek in Provenienzanangaben. Bei der Weiterverwendung sind Sie selbst für die Einhaltung von Rechten Dritter, z.B. Urheberrechten, verantwortlich.

Hinweis: Das Dokument enthält hinterlegte Textdaten, die eine Suche in der Datei ermöglichen. Diese Textdaten wurden mit einem automatisierten OCR-Verfahren ermittelt und weisen Fehler auf.

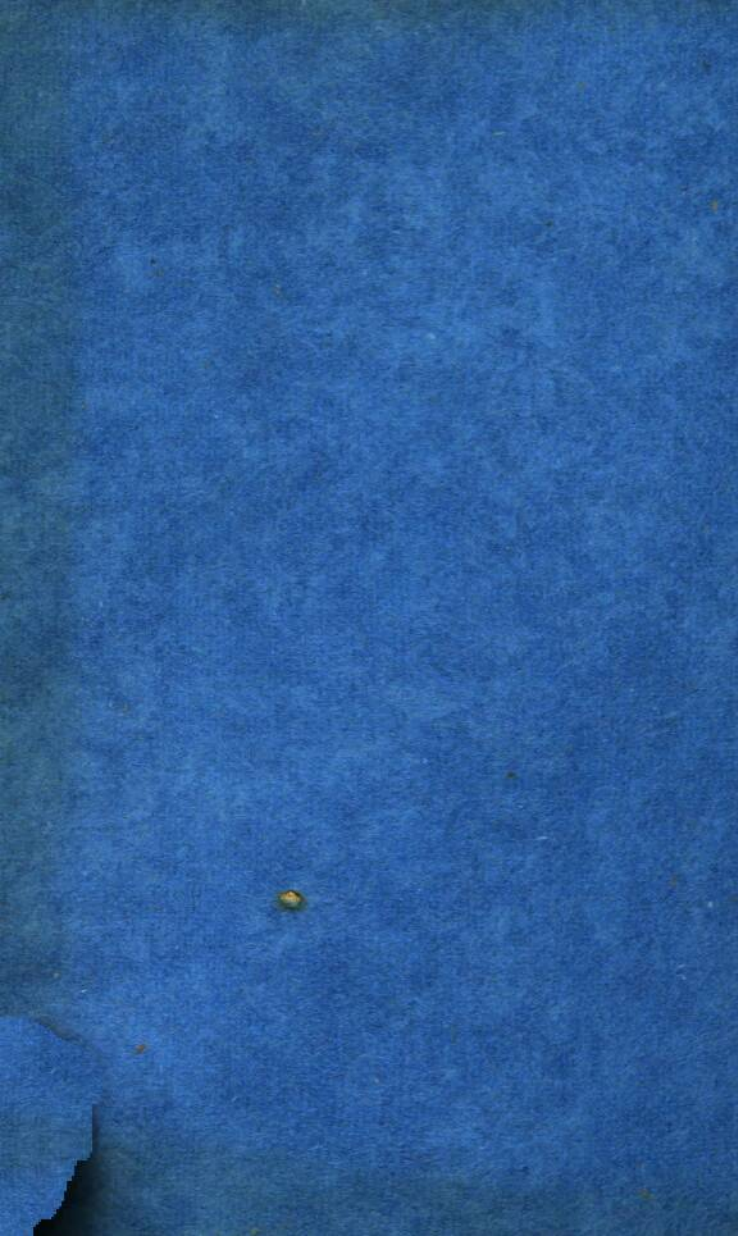
S.KÖN.HOF BIBLIOTHEK

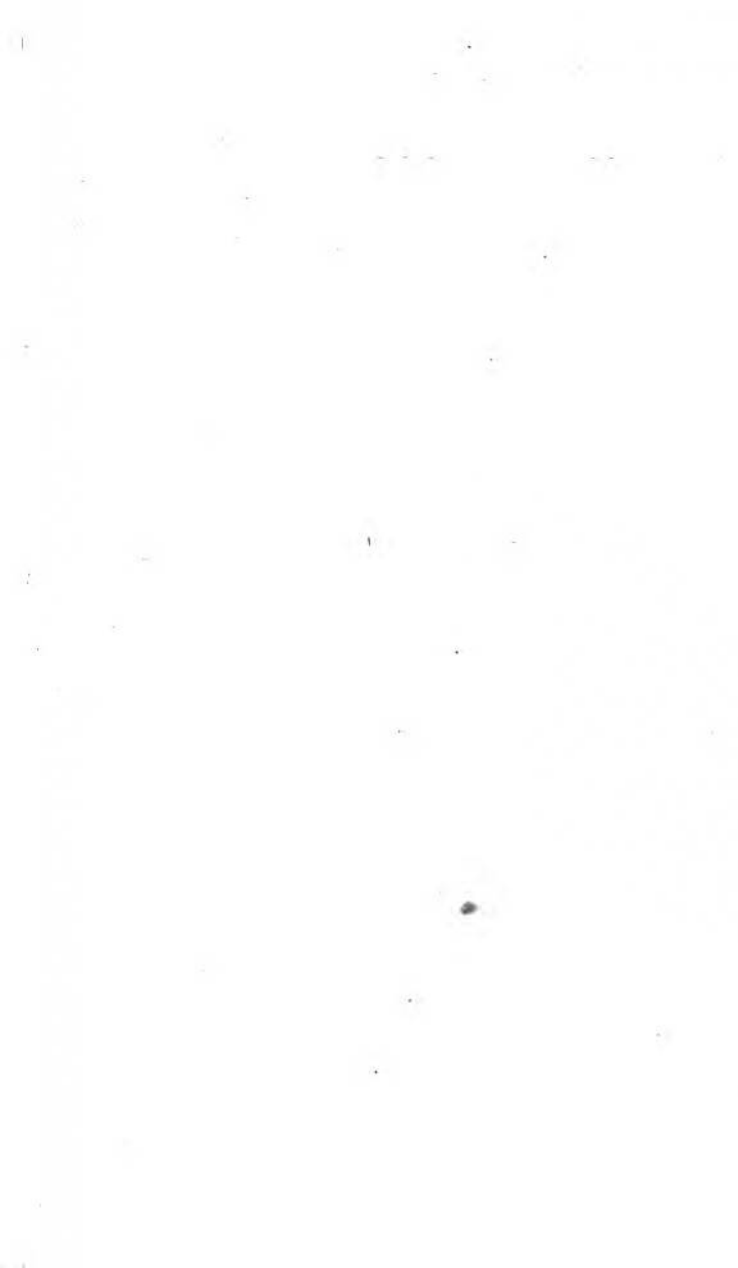
55.706-A

Alt-

55708-1.

EREDETI JÁTÉKSZÍN.

KIADJA

A' MAGYAR TUDÓS TÁRSASÁG.

HARMADIK KÖTET.

FALUSI LAKODALOM.

A' magyar tudós társaságtól 1834b. tiszteletdíjt nyert másod karbeli
vígjáték.

BUDÁN.

A' MAGYAR KIR. EGYETEM' BETŰIVEL.
1834.

FALUSI LAKODALOM.

VÍGJÁTÉK HÁROM FELVONÁSBAN.

SZERZŐJE

JAKAB ISTVÁN,

M. KIR. HELYTARTÓSÁGI CONCIPISTA, SZ. M. ÉS BÖLCSELEK. DOCTORA, RITES
ÜGYVÉD, NS. BIHAR VÁRMEGYE' TÁBLABÍRÁJA, A' MAGYAR TUDÓS
TÁRSASÁG' LEVELEZŐ TAGJA.

BUDÁN.

A' MAGYAR KIRÁLYI EGYETEM' BETŰIVEL.
1834.

SZEMÉLYEK.

KARDHEGYI, nyugalmarzott ezredes.

LÓRA, fogadott leánya.

ÖZVEGY CSENDEINÉ, huga.

BÁRÓ UGRÓCZY.

LATRANCHE, huszár kapitány.

KURUCZ LŐRINCZ, falusi bíró.

ÖRZSE, leánya; menyasszony.

TATÁR ANDOR, vőlegény.

KUKÓ PÉTER, notárius
RIKÓTI PÁRKAS, kántor } násznagyok.

BÜRÖK MATYI, — vőlegény'
BODZA JANKÓ, — menyasszony' } vőfénye.

DULÓ, öreg huszár az ezredesnél.

MARKOS, közhuszár a' kapitánynál.

PIERRE, Ugróczy' inasa.

NÁNI, Lóra' szobalánya.

Segéd vőfények. Vendégek. Násznép. Inasok. Hangászok.

Történik az ezredes' jószágán, részint ennek kastélyában, részint a' bíró' házában.

Tart reggeltől estig.

ELSŐ FELVONÁS.

E L S Ő J E L E N É S.

Előszoba a' kastélyban.

D U L Ó.

Bizzege jár, mellén arany érdempész, — rakesgat.

Inkább ma ismét török háborúba menni, mint asszonyoknak szolgálni! Itt kell lennem, jó-e a' kedves uracs, a' szeleburdi báró? Héj, ropogós pattogós rakéta! soha sem állék még illy hitvány őrt. A' nagyságos asszony egyfelé, a' kisasszony másfelé, a' nagyságos ur meg másfelé szalaszt, — pedig huszár csak lövön szokott szaladni. Héj, ropogós pattogós rakéta! valaha tán futtában is elfogtam volna a' nyulat. De mióta Belgrád alatt egy kopasz nyaku jancsár bal tomporomba süté pisztolyát — oda a' virgonczság. Azonban meglakolt értte a' tar; mert én ugyan lefordultam, de pajtásom ő kélmének is olly hirtelen mellém gördíté czinkefogóját, hogy ideje sem maradt meg-

tekinteni, kire durrantá fegyverét. Lábához kap.
 Huh! ropogós pattogós — mint tomporomba
 nyilamlott! tán paradicsomában is rám fülel
 a' kontyos; — huh! ropogós pattogós —

M Á S O D I K J E L E N É S.

CSEND E I N É balról jő, reggeli öltözetben. D U L Ó.

CSEND E I N É.

Mi ropog, mi pattog már megint?

D U L Ó.

Épen most kívánt rossz reggelt azon veres
 jancsár, ki Belgrád alatt bal tomporomba
 lőtt. Huh! ropog —

CSEND E I N É.

Ej, ne ropogj mindig. Nem volt még itt
 a' báró?

D U L Ó.

Még nem. Alkalmasint alszik; mert tomporában nincs óngolyó, mint nekem. Félre.
 Bár inkább Belgrád alatt kuczorogna!

CSEND E I N É.

Ne morogj mindig rozsdás kardvas. Küldd elő Lórát, 's magad menj dolgozdra, láss utána, hogy a' kertben minden rendén legyen.

D U L Ó.

Épen jó a' kisasszony — huh ropogós — el.

HARMADIK JELENÉS.

CSENDEINÉ leül. LÓRA középen jő, — reggeli öltözetben.

L Ó R A.

Jó reggelt kedves nénike, hogy' nyugodott?

CSENDEINÉ.

Jól, gyöngyöm; és te?

L Ó R A.

Nem igen jól. Nagyon zord álmaim valának. Mégis különös jó kedvem van. Már ma viszkettett bal szemöldököm; ilyenkor pedig azt szokta mondani nénike, valami kedvest látunk; pedig csak gondolja meg nénike, azt álmodtam, megholtam, — 's egész temetésemet végig szemléltem.

CSENDEINÉ örömmel.

Ah, lehetetlen! Gyöngyöm, hogy' voltál öltözve? beszéld elő. Ezt egészen kell tudnom. Gyöngyöm, nem is képzeled, mi fontos álom ez.

*

L Ó R A.

Ruháim egészen fejérek valának, hajfürtimet hószin virágkoszoru szorítá.

C S E N D E I N É.

Bravo, bravo; lakodalom, menyasszony a' háznál. — Gyöngyöm, jer, hadd öleljelek meg. Lóra! meglásd, nem sokára menyasszony leszesz.

L Ó R A.

Ah! ugyan mit beszél édes nénike? hiszen férjfit is alig ismerek.

C S E N D E I N É.

Lát'd kedvesem — körültekint. — de nem hallja-e az ezredes? mert mingyárt kinevetne; pedig igaz marad, hogy az álom-gyakorta világos tükre jövendőnknek, — én is hasonló álmodtam 18 éves koromban 's harmadnapra már menyasszony lettem. Ah dicső aranyidő! Majd elmondom gyöngyöm, mi regényesen történt ez? mint kért meg boldogult férjem, a' tanácsnok? mint voltam öltözve? De most úgy örülök, hogy szinte elmelegedtem. Alig ébredtem fel, megcsendült bal fülem; ez pedig azt jelenti, hogy valami kellemet hallunk, 's íme nem hiába! —

Héj, csak jók a' régi közmondások ; — most is beteljesedtek. — Ah! mint örülne a' kedves szép báró, ha bennünket hallhatna.

L Ó R A.

Csak nem gondolja talán nénike, hogy a' báró legyen vőlegényem?

C S E N D E I N É.

Sőt igen is, gyöngyöm ; sőt igen is. Álmod már kezes ezért. Mit gondolsz? Illy szép fiatal, gazdag gavallér! császári királyi kamarás! — Pompás hintó, — ajtaján czifra czímer, — hátul fényes huszár, — nyalka vadász, — angol kocsis, — prüsszögő ménnek, — bál, — játékszia, — haj! mennyi asszony irigylőd, mennyi férjfi imádód lesz! Méltóságos báróné 's majd nem sokára csillagkeresztes dáma!

L Ó R A.

Nem akarok én csillagot nénike, kivált illy bujdosó csillag mellett.

C S E N D E I N É.

Ah gyöngyöm, csak gondold meg, — a' czifra aranyos hintó. — Haj! én nem leheték illy boldog. Egész éltem' fő kívánata az volt, hogy pompás hintóm 's annak czímerrel díszlő ajtaja legyen ; szüntelen esengék Fortuna

istenasszonynak, hogy a' sorsjátékokból ennyire boldogítana: de vágyam' teljesültét soha sem érhetém el. És te gyöngyöm, kire illy fényes, illy vidám jövőndő mosolyg, nem kapnál két kézzel az alkalmon?

LÓRA.

Nem biz' én, csak egy ujjal is kedves nénike.

CSENDEINÉ.

Lóráám, hallgass meg: a' báró szeret, tüzesen szeret.

LÓRA.

Szalmatüznek szene is csekély, — azt mondja atyus.

CSENDEINÉ.

De nekem már megvallotta, 's magad is láthatod, mint igyekszik megnyerni kedvedet.

LÓRA.

Ki nagyon hizelg, vagy már megcsalt, vagy meg akar csalni; azt mondja atyus.

CSENDEINÉ.

Gyöngyöm, engedj az okosság' szavának. Nyujthatok reményt neki? Csak fontold meg: arany kulcsos! Mint csillognak lovai, cseledei!

L Ó R A.

Észtehetsége annál kevésbbé látszik csillogni.

C S E N D E I N É.

Ah gyöngyöm! Ki ma arannyal ragyoghat, nem igen van szüksége, hogy észszel is csillogjon; — ezt a' tudósokra hagyja, hogy utána élősködjének az árvák. — De ugy tetszik, hallom már a' lépcsőkön csattogni. Minő virgonczság, minő elevenség! Gyöngyöm, légy jó hozzá; gondold meg: méltóságos asszony, cifra czímer, aranykulcs, 's a' t., 's a' t. — Ah! már itt van.

N E G Y E D I K J E L E N E S.

B Á R Ó középen, — lovagló ostorral, divatilag öltözve beugrik. V O L T A K.

B Á R Ó.

Csendeinének szeles meghajlással kezét csókol; — mindig sebesen beszél. Jó reggelt, jó reggelt, kedves nagyságosocskám! hogy' nyugodott, mit álmodott? Csendeiné felelni akar, de a' báró hirtelen Lórához fordul, itt is kezét csókol 's folytatja: A' kelő nap és én, együtt idvezlők már ma gyönyörű angyali kisasszonykám! Midőn a' piruló

hajnal szép arczáira festé bíborát, már csók-
jaimat ablakára fúvá a' reggeli szellőcse.

L Ó R A.

Ablakaimra? szabadon! Oda fúhat báró
ur mennyit tetszik; csak üvegét el ne ho-
mályítsa. Különben a' hajnal nehezen fest-
heté magát arczomra, mert nálánál korábban
ébredék. Atyám a' biró' leányának menyek-
zőjét akarja ma itt a' kastélyban tartani,
mi miatt jókor keltem. Csak Náni volt ná-
lam serényebb, kit már szobájában nem ta-
lálék.

B Á R Ó.

Félre.. Talán csak nem tudja! Lórához. Men-
nyire sajnálom kedves angyalocskám, hogy
illy csekélység miatt a' reggeli édes álom'
ringató karjai közül ki kell fejtőznie.

L Ó R A.

Oh ezt igen örömet teszem, mert kedves
atyám' kívánságát teljesítem, 's magam is
szíves részt veszek falusi népünk' egyszerü
mulatságiban.

C S E N D E I N É.

Ugy van: az ezredesnek fő öröme, ha
alattvalóit boldogíthatja; azért minden esz-

tendőben Majus' elsőjén saját költségén ház-
zasít ki egy jobbágyleányt.

B Á R Ó.

Igen, igen; de e' pór nép még sem érdem-
li meg, hogy miatta illy szép angyal már
hajnali álmát félbeszakassza.

L Ó R A.

Féltre. Oh csuf ember!

B Á R Ó.

Csendeinéhez. Majd másképp lesz ez. Lórához.
Városban mennyivel boldogabbak dámáink!
9—10 óráig édesdeden szenderegnek, 11-ig
kényelmesen öltöznek, 12-kor innepiesen
látogatni vagy sétálni mennek.

C S E N D E I N É. Lórához.

Ugy van, gyöngyöm; lát'd, mennyivel
boldogabbak a' váraasi dámák; mindig ezt
mondtam én. Ah! be szép a' váraasi élet! —
Sétálni, látogatni járni, — 's czifra hintón,
ugy-e édes báró ur, czifra hintón, ragyogó
czímerrel?

B Á R Ó.

Igen is, édes nagyságosocskám, czifra czí-
merrel. — De valóban előttem szinte meg-

foghatlan, hogy' ereszkedhetik le az ezredes ennyire jobbágyihoz.

Ö T Ö D I K J E L E N É S.

EZREDES, felső ruháján rendszalag, — az utolsó szókat az ajtóból hallgatta, — jobbról. ELŐBBIEK.

E Z R E D E S.

Hohó, édes báró ur, azt kegyed nem érti, 's ha valaha saját jobbágyival szinte ezt nem teendi, nem érdemli meg, hogy báró és nem jobbágy. Nekem a' szerencse jámbor jobbágyokat adott; tudom, hogy mindnyájan egyformák nem lehetünk; de épen ezért azok' sorsát, kik felett a' vak történet felemelt, könnyítenünk illik. Én mindig édes örömet érzek, midőn jobbágyim' hálakönyeit látom, 's ki így nem érez — katonásan ki mondva — nem is ember.

B Á R Ó.

Félre. Ez ugyan borsos. Nyilván. Nem is úgy értém, Ezredes ur.

E Z R E D E S, keményebb hangon.

Uram, akarmint értette, elég, hogy gáncsolta tettemet, mellyet én mindig nemes-

nek 's földes urhoz illőnek tartok, — 's kegyednek ezen gondolkodásmódja — katonásan kimondva — nekem nem tetszik. Uram! épen az alacsonyabbakhoz leereszkedés egyik tanúja előttem a' nagy születésnek, nagy nevelésnek és szép érzésnek; 's ki pöffeszkedő göggel lenézi értte izzadó jobbágyát, — katonásan kimondva, — inkább járomhoz, mint kormányhoz illik.

B Á R Ó.

Féltre. De ez már paprikás is. Nyilván. Nem véltem, hogy nagysád hallja beszédünket.

É Z R E D E S.

Annál rosszabb. Ki szemünkbe nem meri megmondani, mit hátunk megett hinteggett, — katonásan kimondva, — legalább is nem igaz ember. Egyébiránt édes báró ur, tudom én, hogy illy uracsok is tudnak néha leereszkedők lenni a' pórnéphez. Ért engem az ur. *sugva.* A' szép paraszt leányokat értem. — De azért még most jó barátok maradunk.

B Á R Ó.

Féltre. Forgós menykő! — ha tovább maradok, még mindent kitálal.

HATODIK JELENÉS.

DULÓ. ELŐBBIEK.

DULÓ, középen; katonásan köszön.

Nagyságos uram, két vőfény kíván bebo-
csátatni.

EZREDES.

Jőjenek.

DULÓ az ajtón int nekik.

HETEDIK JELENÉS.

BODZA, és a' másik vőfény, bokrétákkal, szalagos kalapok-
kal, pálczáikon citrom, rozmarin 'stb. ELŐBBIEK.

BODZA.

Az én uram, ugymint nemzetes Kurucz
Lőrincz uram, kinek hajadon leányát Erzsé-
betet becsületes Tatár Andor, szomszéd fa-
lubeli nemes legény, a' bevett szokás sze-
rint, tiszta szívből szeretetből, jövődöbéli
házastársul eljegyzette, — mind maga, mind
hozzá tartozói' nevökben, általunk teljes bi-
zodalommal és alázatossággal szólítatja és

szívesen kéreti méltóságodat és minden nagyságos hozzá-tartozóit: hogy elsőben is a' hitnek felvételére a' szentegyházba, azután egy pár tisztességes tál-ételnek 's egy két kancsó-bornak elköltésére, szegény házához magokat megalázni ne terheltessenek; reményelve, hogy szíves kérését meg nem vetendik.

EZREDES.

Mi az esketőt illeti, arra igen is mind elmegyünk; de a' vacsorát — mint már gazdád tudja, én adom; azért násznépeستül ide fogtok jöni a' kastély-kertbe.

BODZA.

Megkövetjük egész alázatossággal, — tudtuk mi azt, nagyságos uram, de hiába: rigmusunkat még Bördős Gazsától tanultuk, ő pedig tiz esztendeig vőfénykedett 's igen körmön font verseket tudott penderíteni, — azért a' régi jó szokástól most sem akartunk elállani.

EZREDES.

Mind jól van fiaim, megértelek én, akar-mint czifrázzátok.

L Ó R A.

Várjanak legények, hadd adjak bokrétát.
 Kalapjaikra nagy bokor virágokat, pálczáikra szalagokat és kis
 selyem kendőket ad. Igy —

B O D Z A.

Meg is köszönjük igen szépen a' nagysá-
 gos kisasszony' garátniáját.

E Z R E D E S.

Mikor lesz az eskető?

B O D Z A.

Tíz órára rendelte a' pap.

E Z R E D E S.

Megérkezett-e már a' vőlegény' násznépe?

B O D Z A.

Még ugyan nem, nagyságos uram; de lo-
 vas legény hozta a' hirt, hogy már utban
 vannak. Távolról egy pár lövés hallik. Ugy tetszik,
 már jönnek is, — püstölyt hallok, — pajtá-
 sához. Menjünk. Ezredeshez. Addig is, míg szí-
 ves szolgálatunkat újra megmutathatnók,
 Istennek oltalmába ajánljuk mind a' nagy-
 ságos urat, mind minden úri hozzátartozóit.
 Vőfények el.

DULÓ.

Haj ropogós pattogós — durrogatnak már. Szinte dagad szívem örömében, mikor pisztolylövést hallok; pedig mingyárt keserűen jut eszembe az átkozott kopasz nyaku jancsár, ki Belgrádnál — huh! ropogós — Még is szeretném látni, hogy' űlik meg lovaikat a' sihederek. Távollról muzsika és lövés. Jőnek, jőnek.

EZREDES.

Menj öreg, menj; ha akarod, magad is durranthatsz elibek egy párt, mikor a' kastély előtt elvágatnak.

DULÓ.

Engedelmével nagyságos uram megvallom, hogy e' biztomban előre megtöltém a' fegyvereket. Ezredes int neki, hogy menjen. Duló katonásan köszön, — 's elbiczog.

CSENDEINÉ,

a' báróhoz, kivel eddig lassan beszélgetett.

Mi pedig az alatt, míg a' lakadalmas néplánykérői szertartásit végzi, reggelizni mehetünk. Gyöngyöm báró ur, ha ugy tetszik. Int a' bárónak, ki karját nyujtva, indul vele.

EZREDES.

Báró ur is eljő az esketőre, — nemde?

BÁRÓ.

Kénytelen vagyok megvallani, hogy ilyenekben nem találom kedvemet.

EZREDES.

Uram, most én vagyok gazda. Ki a' füstöt nem szenved, meg nem melegszik. — Katonásan szólva — meg kell lenni.

BÁRÓ,

hajlongva Csendeinével el.

EZREDES.

Lóra, maradj csak.

LÓRA.

Mit parancsol kedves atyus?

EZREDES.

Mit tartasz a' báró urról?

LÓRA.

Szabad igazán szólnom?

EZREDES.

Épen azt akarom, kis bohó.

LÓRA.

Szeles, büszke, fenhéjjazó ember; szüntelen szép szókat hint, pedig szemeiből olvashatni, hogy szíve soha sem tudja, mit nyelve perget.

EZREDES.

Félre. Helyesen, kedves gyermekem; szívemből szólottál. Üres agyú, üres keblű ember; pedig már féltem, hogy hűgom még részire hódítand, 's akkor nem tagadhatalak vala meg tőle, mint egykori tábornokom' 's jótevőm' fijától. Nyilván. Így, úti fűvet kötünk talpa alá, 's kamarás-kulcsával oda küldjük, honnan jött.

LÓRA.

Köszönöm édes jó atyus, — örülni fogok, ha megszabadulunk az untató csevegőtől.

EZREDES.

Egyedül te vagy öregségem' felvidítőja, kedves leányom, — 's olly örömet látnálak egy érdemes férj' oldalánál, — de annak itt kellene maradni; itt, hogy bennetek naponként gyönyörködhessem. Légyan. Kik legszébb, legédesb kapcsokkal kötének az élethez, haj! rég' nincsenek már. De majd ismét elérzékenyülök; pedig ma víg akarok lenni, mert ma 26 esztendeje hogy magam is oltárhoz vezetém boldogult Emmámat. Egy könyvet töröl le szemeiről. — Jer Lóra, jer; már várni fognak ránk. Indul, — ekkor kopogtatnak: Ki jó ismét? — Szabad!

NYOLCZADIK JELENÉS.

KAPITÁNY. ELŐBBIEK.

LATRANCHE,

formaruhában, kardosan; mellén rendezímerek, homlokán sebhely.

Alázatos szolgája méltóságos ezredes ur-
nak.

EZREDES.

Hozta Isten!

KAPITÁNY.

Én Latranche, százados kapitány vagyok; útam erre vitt el; 's megtudván, hogy nagysád e' gyönyörű falunak ura, kötelességnek ismerém az ősz bajnokot, ki előtttem a' dicőség' mezején rég' babért aratott, idvezleni.

EZREDES.

Hálám értte, édes kapitány ur. Mindig örvendek, midőn Mars' fiai közül olly jeles vendégim érkeznek, kik nem csak ruhájokon, — keresztjeire mutat, — hanem homlokukon is — az ott látszó kardvágásra czéloz — hordják vitézségök' jelét. Még egyszer tehát — kezét nyújt, — Isten hozta. Ma épen egy kis falusi mula ság lesz házamnál; reménylem Ön nem vetendi meg

barátságos hívásomat 's vendégim' körét jelenlétével diszesítendi.

KAPITÁNY.

Útam különben sem sürgetős 's így örömet fogok élni váratlan szerencsémme.

EZREDES.

Bravo, egy jó estét fogunk tölteni. Lórára mutat. Fogadott leányom, Lóra!

KAPITÁNY.

Valóban kedves kisasszony, hol illy – az ezredesre mutat – kegyes elfogadáshoz illy – Lórára – bájló tekintet párosul, — ott a' legnyersebb harczfi is örömmel tábort üt. Szerencsésnek nevezem magamat, hogy útam szép ismeretségébe vezetett.

EZREDES.

Falum' birája' lányát házasítom ma ki 's Lóra nyoszolyalány. Szegény jó emberek, holtuk' napjáig örömtelve emlegetik az illy megkülönböztetést.

KAPITÁNY.

Méltán kevélyek is lehetnek rá, — Lórához — 's én még is félnék kegyed mellett menyasszonyként állni; mert nap mellett a' legragyogóbb csillag is elhalványul.

E Z R E D E S.

Féltre. Hm! ez nem veri hidegen a' vasat.

L Ó R A.

E' magas hasonlítást nem érdemlem. — Talán kegyed' ezrede itt nem messze fekszik?

K A P I T Á N Y.

Ezredünk sok ideig kül országon lakott 's csak nem régiben nyert engedelmet, hogy ohajtott hona' földére visszatérhessen. Én magam most először látom a' magyar hazát 's e' kies vidéken még soha sem jártam. Jelenleg egy rég' nem látott barátomat akarom fölkeresni, ki valahol e' környékben szállásol.

E Z R E D E S.

Igaz: Ön' neve francziásan hangzik; hát nem magyar földön született?

K A P I T Á N Y.

Gyermek-éveimet Franczthonban töltém. Nevelő atyám Latranche, franczia granátos volt, — igaz atyámat nem ismertem.

E Z R E D E S.

Kegyed' története igen érdekes lehet, 's kérni fogom, hogy azt velem közölje. De

most kérem, egy kis reggelire méltóztassék velünk a' kertbe sétálni, hol már hugom egy másik vendéggel rég' vár reánk. A' kocsit mingyárt behajtatom. Lóra, vezesd kapitány urat.

KAPITÁNY. karját Lórának nyújtja.

Bátorkodom — Lórával indul.

EZREDES egyedül.

Derék bajnok, délczeg leventá. Nem adnám sokért, hogy ma jött. — Duló, Duló! hol ropogsz megint? Duló! ol.

KILENCZEDIK JELENÉS.

V Á L T O Z Á S.

KURUCZ' udvara.

RIKÓTI a' vőlegény' násznépével a' házzal szemközt áll, TATÁR és BÜNÖK kétfelől mellette. KUKÓ és BODZA a' ház' eresze alatt.

Utóbb ÖRZSE.

RIKÓTI.

Sok áldásival szeresse Isten e' ház' jámbor lakóit!

KUKÓ.

Fogadj' Isten.

RIKÓTI innepélyesen.

Kezdetben látá már a' végetlen hatalom , hogy nem jó volna az embernek egyedül lenni ; szerze azért ő neki segítő társat , ki ő előtté légyen. Ezt követték az ő testamentombeli szent atyák Ábrahám , Izsák és Jákób ; de követték az új testamentomban is minden igaz hívek. Ezen dologra nem szükséges hosszas argumentumokat előhordani , mert Ádámtól Noéig , Noétól máig minden apáink és szép - apáink így cselekedtenek. E' bölcs rendelés szerint akarván intézni életét becsületes nemes ifju Tatar Andor — rá mutat — szemlélődött, 's veté szemeit ezen házban lakozó nemzetes Kurucz Lőrincz uram' hajadon leányára Erzsébetre. Jól emlékezhetnek kegyelme-tek, hogy mi mult napokban, tisztünk szerint, e' tiszta életü jámbor ifju mellett felállván, becsületes házukhoz betértünk 's a' nevezett szűzet illendően fölkértük ; kinek is kezét olly formán ígérték meg kegyelme-tek, hogy ha a' mai napot békességben elérjük , a' jegyesek elválhatlanul egybeköttessenek ; minek is kegyelme-tek' mai összesereglése csalhatlan bizonyága. Nem

sajnálván tehát most ismét ezen becsületes ifju mellett teendő fáradozásunkat, újra felállottunk mellette ; utnak indulánk, 's mint láthatják — Kegyelmetek' becsületes házához szép számmal szerencsésen megérkezénk. Tüstént is kinyilatkoztatjuk szívünk' szándékát, melly ez: hogy ezen becsületes ifju a' kegyelmetek' házában neveltetett virágszál leányt tiszta szívből szeretetből kívánja magának jövőendőbeli házastársul elvenni. Mire nézve nincs is egyéb hátra, hanem hogy midőn a' mi becsületes vőlegényünk, eljegyzett mátkáját kegyelmetek' gondviselése alól maga szárnyai alá ohajtja venni, ne késleltessék őt ezen tisztességes szándékában, hanem törvényes kívánságát jóvá hagyván, menyasszonyát ágyával, ládájával 's minden hozzá tartozó appertinentiáival kiadni, — minket pedig hosszú utazásban eltörődött násznépét rövid időre pihenő szállással elfogadni ne terhelteessenek.

K U K Ó szinte innepélyesen.

Kedves atyámfiai! Megértők kegyelmetek' tisztességes szándékát 's fáradozásuk' okát, és így arról, hogy igaz járatban vannak, nem is kételkedünk. Azonban mivel

mi a' kegyelmetek által bemutatott vőlegényt teljességgel nem ismerjük, úgy kell vélekednünk, hogy talán eltévedtek 's nem hozzánk, hanem máshova igyekeztek.

RIKÓTI.

Jól megjegyzők magunknak minapában háztűz-látáskor ezen becsületes lakhely' környékét, 's hiszszük is, hogy ha a' benn váró menyasszony vőlegényünket meglátandja, állításunk' valóságát tüstént igazolni fogja. Minekokaért egész bizodalommal kérjük kegyelmeteket, ne sajnálnák a' szép menyasszonyt egyikét pillanatra kiszólítani.

KUKÓ.

Szívesen engedünk kegyelmetek' őszinte kívánatának, 's örvendeni fogunk, ha keresett menyasszonyukat nálunk találандják.

BODZA

beuyítja a' házajtót, kézen fogva egymás után kivezet 3 vagy 4 leányt, 's mindeniknél kérdi.

Ez - e? hát ez? ez sem az?

BÜRÖK

az ellenrészről mind addig **nem** - mel felel, míg végre Örzsét vezetik ki, 's ekkor az egész násznéppel együtt vígan kiált.

Ez a' mi kedves menyasszonyunk.

Ekkor Bűrök a' menyasszonyt kézen fogva Tatárhoz általvezeti, Kukó pedig kíséri, 's kérdezi.

KUKÓ.

Ismered - e ezen becsületes legényt?

ÖRZSE.

Ismerem: ez az én szerelmes vőlegényem, kinek kezemet eligértem.

RIKÓTI Tatárhoz.

Ismered - e ezen virágszál hajadont?

TATÁR.

Ismerem: ez az én szerelmes mátkám, kit magamnak jövődöbeli házastársul választottam. Örzsét kezen fogja.

KUKÓ.

No kedves atyámfijai, minthogy ennyiben van a' dolog, illy nyilvános vallomás után nincs tovább okunk kételkedni igaz keresetükről; általadjuk leányunkat; birják békével, házunkat pedig tekintsék mint sajátjukat. Tessék befordulni: a' terített asztal már készen várja kegyelmeteket.

Megindulnak; elül Tatár Örzsével, utána a' két vőfény; 's így az egész násznép a' házba takarodik. — Mátul egy pár lövés, — ez alatt —

RIKÓTI Kukónak kezét nyújt.

Servus humillimus domine perillustris collega! Örvendek hogy tisztelhetem.

KUKÓ.

Deus tulit, kedves collega uram; tessék besétálni; nem fog ártani ha torkát egy kis mézes-borsos borral lelocscsantja, mert hosszú dictiója mellett tudom gonoszul kiszáradt.

RIKÓTI.

Rectum habet domine collega; de kötelességünknek csak elégét kell tennünk, — ergo pergamus:

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus!

azaz:

Most inni kell, most rakja szilaj bokánk
A' víg kuferczest!

Hajlongások közt a' násznép után a' házba mennek.

TIZEDIK JELENÉS.

Előszoba, mint fennebb.

PIERRE. HUSZÁR.

PIERRE.

Akármit beszél, én a' legelső huszárral sem cserélnék. Cifra nyomoruság egész

élete; mert mikor legfáradtabb is, kénytelen tisztogatni lovát, szerszámát, fegyverét, ruháját, 's alig marad ideje, hogy egy kis száraz kenyeret rághasson. Azért, ha választanom kellene, inkább huszár-ló lennék, mint huszár.

HUSZÁR.

Oh te majom képű veréb-ijesztő! Bakon tanult bölcselkedésed igazán azt mutatja, hogy inkább lónak, mint huszárnak illenél; de korán sem huszár-lónak, hanem — fülot mutat — talyigás lónak, mert a' 16 markot nem ütné meg petrezselyem-termeted. Azt gondolod, mivel paszamányos kalapot viselsz, te hajtod a' gönczöl-szekerét? Nyomoru tányérnyaló vagy minden tarkabarka foszlányoddal; ne is sündörögj hozzám olly közel, mert sarkantyum' taraja bele talál akadni harisnyáidba 's tudom véres emléket hagy pipaszár-lábadon.

PIERRE.

Ej ni! durva nyers mokány; ugyan megtetszik rajta, hogy inkább lovak, mint emberek közt forog. Illyen ember, mint én, kinek világa és nevelése van, nem tűri el az efféle vadságokat.

*

HUSZÁR.

Neked nevelésed? hahaha!

PIERRE.

Biz' igen, hallja! Én legnagyobb urak' társaságában forgok, 's legszebb dámákkal szoktam lenni egy asztalnál.

HUSZÁR.

Igen — tudom: tányérral urad háta megett.

PIERRE.

Mindegy; mégis mindig ragad olyan helytt az emberre valami.

HUSZÁR.

Igen, igen; — gyakran még körmeihez is

Orzásra mutat.

PIERRE, ki észre nem veszi.

'S mig huszár uram nyeli az éh kordyot, úri magunk czúkor - süteményt eszünk, cziprusit és champagneit szürcsölünk, — 's mikor huszár uramat mogyorópejjel köszöntgetik —

HUSZÁR *szavába ugrat.*

Ejnye láncz hordta káposzta - torzsája, mingyárt megköszöntlek én — *Erősen megrázza.*

PIERRE.

Jaj jaj, hagyjon el; — ezt megpanaszlom nagyságos uramnak 's majd lesz a' gorombaságért, mert tudja meg, az én uram nagy ur; báró és cs. k. kamarás.

HUSZÁR.

Az én uram még nagyobb: mert én császár' embere vagyok, 's ha urad császári kamarás, legfőlebb is csak a' császár' kamarájába jár.

TIZENEGYEDIK JELENÉS.

NÁNI. ELŐBBIEK.

NÁNI középen jó.

Micsoda lárma van itt?

PIERRE.

Jó, hogy jó édes mamsell, mert ez a' vasgyúró majd minden csontomat összezúzta.

HUSZÁR.

Emberségre akarám tanítani a' kakaskodó torzomborzot, 's köszönheti, hogy maga jött édes szép markotányosném — hozzá simul — különben az ablakon repül vala ki a' tormaféreg. Jöjjön galambom; úgyis alig vártam már, hogy négy szem közt szólhassak vele.
— Markát nyújtja. — Csapjon fel!

N Á N I.

No no ; nem hójag, hogy felfujják.

P I E R R E közibek áll.

Nézze az ember ! alig tette lábát a' házba, már másnak útát akar mutatni.

H U S Z Á R.

Biz' igen czimbora ! Nem azé a' nyúl , a' ki felugratja , hanem a' ki elfogja. Huszár jó, lát, 's győz. Nánihoz. Ugy-e cziczám ?

P I E R R E, ismét közibek tolakodik.

De kövesse meg magát édes jövő, látó, győző agyaras uram ! Ki elébb jó, elébb örül. Én már harmad napja vagyok a' háznál, azért — Nánira mutat — elsőségem van itt is. Nemde mamsell ? Mi már értjük egymást.

H U S Z Á R, félre taszítja.

Tágulj mondom, borzi ! Meg ne haragíts : mert olly apróra morzsollak, mint a' dohány - mag. Jöjjön badaram, hadd czupantok kikirics ajakára egy katonás csókot, — szegény huszár ugy is ritkán juthat illy csemegéhez. Csókolni akarja.

N Á N I.

Kérem, kérem, csak ne olly hirtelen —

PIERRE.

Hah! ezer ördög; — megpukkanok mérgemben.

HUSZÁR.

Hiszen csak nem becsüli tán nálam többre ezt az abrakos tarisznya fejü csikót. — Haj, édes kis badaram! Megesókolja. Így ni —

NÁNI, vonakodva.

Ereszszen!

PIERRE.

De már ezt nem szenvedem, ha minden zápfogamat kiverné is. Mérgesen neki szalad.

HUSZÁR.

Ejnye, hogy temetnének el a' vármegye' költségén! — Felöleli. Jöszte, hadd küldjelek csicsébe. Kiveti az ablakon.

PIERRE sikólt.

Jaj jaj, haramia —

NÁNI.

Most ill' a' berek, — mert még magamat is utána lódít. — A' közép ajtónak fut 's az épen belépő Dulóval összeütközik.

TIZENKETTEDIK JELENÉS.

DULÓ. HUSZÁR.

DULÓ *betántorog.*

Hah! ropogós pattogós rakéta, — majd lesodor ez a' vászoncseléd. *Huszárhoz.* Hát te földi, mit mereszkezel rám, mintha oldalba lőttek volna? Miféle csetépaté volt köztetek?

HUSZÁR.

Haragszom bátya. Épen most zúdítám ki ama' paszományos sohonnait; mert már annyira felborsolt, hogy tovább nem győztem tűrömolajjal. Utójára még a' szobalányt is el akarta kezemről perlení.

DULÓ.

Jól tetted öcsém; magam sem szenvedhetem a' harisnyás léhűtőt, mert mióta itt fentereg, minden cselédet összebolygatott, — rajtam sem ad semmi becsületet, pedig még bölcsőben sem ringatták a' pribéket, mikor már én Belgrád alatt török vérben gázoltam. Bár csak legalább mind a' két lábát kitörte volna!

TIZENHARMADIK JELENÉS.

BÁRÓ. PIERRE. ELŐBBIEK.

BÁRÓ, sebesen jó középén.

PIERRE

utána, — tagjait tapogatja.

Ez vetett ki nagyságos uram, — ez! Szerencsém, hogy nem magas az ablak, 's valami murokrépa-ágyra estem, különben nyakamat törhettem volna.

BÁRÓ göggel.

Hogy merészelt ked inasomon illy erőszakot elkövetni?

HUSZÁR, hidegen.

Parancsolja meg az ur neki, hogy más-kor ne garázdálkodjék.

BÁRÓ.

Azért nem volt még szabad az ablakon kilökní, hanem panaszra hozzám kellett volna jóni.

HUSZÁR nyersen.

En katona vagyok, bírák kapitányom; idegenhez panaszra menni nem tartozom, kivált illy gézengúzért.

B Á R Ó.

Ezért kapitánya nekem elégtételt fog adni, — majd bevádolom kedet.

H U S Z Á R.

Tüstént magam megyek jelenteni.

D U L Ó *lassan.*

Ember vagy czimbora, jól megfeleltél.
Együtt el.

TIZENNEGYEDIK JELENÉS.

B Á R Ó. P I E R R E.

B Á R Ó.

Hogy' állasz a' szobalánynyal?

P I E R R E.

Igen jól, hiszen mindig vigyorog rám: csak ez a' nyers huszár mindenütt utamban ne állana.

B Á R Ó.

Náninak inkább ígérj házasságot, hogy annál jobb szószólóm legyen a kisasszonynál; a' huszárt pedig urával együtt ki kell küszöbölnünk. De majd el is feledém. Mit mond Náni? oda adta-e Örzsének a' gyűrűt?

PIERRE.

Mondom, nem szólhaték Nánival nagyságos uram, mert már elébb összekaptunk volt a' huszárral; mikor aztán Náni jött, közel sem eresztett hozzá. Azonban előre azt mondá, hogy a' szép Örzse nem fogja elvenni.

BÁRÓ.

Ne hidd: ajándék nem szokott rosz gyomrot csinálni; leányok pedig különben is szeretik az illy csecsebecsét. De miért is ne venné el? hiszen csak egy csókot kívánnok érte — mást semmit — épen semmit.

PIERRE.

Félro. Hallom — de nem hiszem.

BÁRÓ.

De miként küszöböljük ki a' kapitányt?
Gondolkodik. Igen — így jó lesz — Pierre!
Kérj Nánitól főkötőt, fátyolt, és köpenyget. De okos légy 's hogy ő is okos legyen, nesze — Pénzt ad neki — osztozzatok rajta.

PIERRE.

Igen, nagyságos uram, ez már megvilágíthatná az embert; de én még sem látok világosan. Mi a' gutának az asszonyi ruha?

B Á R Ó.

Ne kérdezd, csak teljesítsd parancsomat.
— a' kapitányt elugrasztjuk — érted?

P I E R R E.

Értem — csak minket meg ne ugrassanak.
Már előre borsózik bőröm, mert a' tréfa'
díját alkalmasint hátam fogja megfizetni.

B Á R Ó.

Ne félj semmit, majd elrendelem én; 's
végén még jót fogunk nevetni.

P I E R R E.

Elhiszem; nagyságod nevetni fog, de én
bizonyosan jajgatni.

B Á R Ó.

Ne légy olly nyul - szívű, hiszen még azt
sem tudod, mit akarok. — De micsoda czi-
gánymuzsika zúg megint erre? *Muzsika hallik.*

P I E R R E.

Esketőre viszik a' szép Örzsét.

B Á R Ó, órájára néz.

Igaz: mingyárt 10 óra. Most lódulj, mig
esketőn leszünk, szobámba takaríthatod a'
kivánt ruhákat.

PIERRE.

Értem nagyságos uram; meglesz. el.

B Á R Ó egyedül.

Szinte szeretem, hogy ezek összekaptak, legalább belekőthetek a' drágalátos kapitányba. — Mióta itt van, egészen elfoglalta Lórát. Ezer villám! Ha eltalálná kezemről ütni? Mit csinálnék hitelezőimmal, — vagy inkább azok velem? Végem lenne örökre. — Pedig nekem Örzse is százszorta jobban tetszik, mint a' finnyás kisasszony. Miért is a' menyasszony mindig olly vonzó, olly érdekes? — Haj, de a' pénz, a' pénz, és a' jószág! Azért hátrálni kell a' kapitánynak, ha mingyárt Belzebub urral kellene is szövetségbe lépnem. Mit is félek illy fellegből esett embertől, kinek minden érdeme kardjában 's mellén fityegő keresztcskéiben áll?

TIZENÖTÖDIK JELENÉS.

N Á N I középen jő. B Á R Ó.

N Á N I.

A' nagyságos asszony kéreti Báró urat, méltóztatnék esketőre elkísérni.

B Á R Ó.

Inkább téged kincsem. Épen jó, hogy jössz,
nagy beszédem van veled.

N Á N I.

Nem lehet nagyságos uram, — a' kisasz-
zonyt hallom. Az oldalajtó felé fut.

B Á R Ó feltartóztatja.

Ej, dehogy hallod, hiszen a' kapitánynyal
érzeleg; csak egy perczig maradj édes kin-
csem.

N Á N I, vonakodik.

Kérem nagysádat, bocsásson. Balfelől elfut.

B Á R Ó.

Náni, Náni, megállj. Utána fut.

TIZENHATODIK JELENÉS.

L Ó R A.

Már nyoszolyalánynak öltözve, fején koszorúval, a' közép ajtót ez
utosó szavaknál nyitja be.

Mi vala ez? Egy megvető tekintetet repít a' báró után
'a visszafordul.

TIZENHETEDIK JELENÉS.

U t c z a

A' násznép esketőre megyen. Elül a' vőfények ugrándoza, utánok a' két násznagy, tovább a' menyasszony nő kísérellel, a' vőlegény a' biróval 's többi férfival; végül négy hegedűs czigány. Mikor a' szín' közepére érnek, a' vőfények menet közben egyet kettőt fordulnak — 's

B Ü R Ö K rikkant.

Hap hap hap!

Ma még iszunk, mint a' csap.

B O D Z A, szinte kurjant

Szembe szivem, ha szeretsz;

Ha nem szeretsz, elmehetsz.

A' muzsika folyton szól, — lassanként, víg csevelgéssel elvonulnak, — 's ez alatt a' kárpit lefordul.

MÁSODIK FELVONÁS.

ELŐSŐ JELENÉS.

Kert a' kastélyban.

DULÓ, HUSZÁR *ágyas alatt isznak.*

DULÓ.

Ne kíméld pajtás, öntsünk fel a' garatra ebből a' budai török vérből. Ez a' palaczk csak nem ver meg. Igyál; éljenek a' huszárok!

HUSZÁR *hidegen.*

Éljenek.

DULÓ.

Czimbora! tudod megigérttem dél előtt, hogy egy palaczkkal többet fogunk inni, mivel helyettem sarkára hágtál ama' kurafinak, ki már orromat annyiszor felborsolta. — Igyunk! Mit duzzogsz, mint a' tökbe esett czipene? Beszélj, hol és merre jártál keltél? Majd én is elmondom, hol és hogy nyertem érdempénzemet.

HUSZÁR.

Régen lehetett az, bátya; még akkor tán Buda is csak falu volt.

DULÓ.

Bizony rég' az. Megállj, — gondolkodik — ezer hétszáz — no, ejnye ropogós — Lát'd, öreg muzsikusz mindennap' egy nótát felejt; már eszembe sem jut, — de szabaduló levelemben világosan ki van téve, majd megnézzük. Addig igyunk: Kocczants!

HUSZÁR.

Nem esik jól.

DULÓ.

Nem esik? Ejnye ropogós — ilyen bort a' nagy apád' lelke sem ivott; — 's velem nem esik jól? Hallod-e, ilyen szolgált hadi emberrel poharat kocczanthatni becsületedre válik neked pelyhes suhancznak, ki még bajuszodat sem tudod kililímozni. Ígyál mondom, — különben verjen meg a' török átok.

HUSZÁR.

Ne boszongodjék bátya, — valami bánt.

DULÓ.

Mit bánthat jó és ingyen bor mellett? Lánczhordta fija, te is inkább harangozónak

termettél, mint huszárnak. Olly szomorú vagy, mint böjtben a' korcsma. Tán bizony szerelmes vagy?

HUSZÁR.

Utójára csak mindent megbán az ember. Az aggódtat, mivel úgy tetszik, mintha rosszul tevém vala, hogy ama' pribéket kilódítám. Ebéd után mingyárt vettem észre, hogy kapitányomat nagyon vagdalá a' báró 's uramnak szikrát hánytak szemei. Látom, a' dolognak nehezen lesz jó vége.

DULÓ.

Csak nem fél urad egy olly tavaszi hernyótól?

HUSZÁR.

Félni? egy dandár ollyantól sem; mert akár pisztolyra, akár kardra, nincs nála különb mester az ezredben. De elég, hogy galibába keveredik 's én leszek oka —

DULÓ.

Ne búsulj; az én nagyságos uram nem szenved házánál garázdaságot, 's mint ismerem, előbb maga kiveti a' bárót, inasával együtt, mint egy vitéz hadi tisztet megsér-

tetni engedjen. Különben is kitapogattam már annyit, hogy a' lepke-báró nehezen fogja nálunk kitölteni a' próba-hetet. Tehát, hadd búsuljon a' ló, elég nagy a' feje; igyál. Az én jelszavam ez: rossz kulcsár, ki szomjan meghal. Koczczants!

H U S Z Á R.

Pszt! uram' szavát hallom, — hévesen versenygenek. Nem megmondám? — Erre tartanak.

D U L Ó.

Valóban a' kapitány és a' báró: — de mind csak vak töltés. Azonban mégis kivernek a' sánczból, — hátrálnunk kell. Szedjük fel a' sátorfát, mert nem jó ott tanyázni, hol ütközet van készülóban. Hörpentsd ki még azt a' kicsit, aztán fogd a' poharakat, én a' palaczkot viszem.

H U S Z Á R.

Nem akar csúszni.

D U L Ó.

Töltsd hát zsebedbe, ha begyedbe nem fér. — Jer, már itt vannak. el.

M Á S O D I K J E L E N É S.

K A P I T Á N Y. B Á R Ó.

Más oldalról jönnek.

K A P I T Á N Y.

Édes báró ur, az egész dolog szót sem érdemel.

B Á R Ó.

Sőt inkább, — mert inasomban en személyem van megsértve.

K A P I T Á N Y.

Hogyan? Talán inasa csak nem képviselője?

B Á R Ó.

Nem; de czímeremet viseli 's kapitány uram' legénye által ez van megbecstelenítve

K A P I T Á N Y.

Édes báró, ebből egyenesen az következ-
nék, hogy valahányszor az inasok borozás
közben öklöződnek, uraik is viszont öklöz-
zék meg egymást, mert czímereik ilyenkor
is megbecstelenítve volnának.

B Á R Ó.

Uram! félre a' tréfával. Én báró vagyok 's nem engedem, hogy valaki gúnyoljon, ha mingyárt illy sinóros dolmányt viselne is.

K A P I T Á N Y *élesen.*

Báró ur, hagyjuk békével a' sinóros dolmányt. Ha kegyed olly igen félti czímere' becsületét, ez a' ruha sem szenved mocskot.

B Á R Ó.

Bár ne is viselhetné mocskos ember —

K A P I T Á N Y, *kardjára csap.*

Uram! szavára vigyázzon — mert —

B Á R Ó.

Kapitány uram magamat is megsértett.

K A P I T Á N Y.

Tudva legalább nem.

B Á R Ó.

Én itt úgy vagyok mint vőlegény —

K A P I T Á N Y, *mosolyogva.*

Tán csak ohajtna lenni —

B Á R Ó.

Mindegy: elég, hogy én Lóra kisasszonyt szeretem, 's el akarom venni. Ön ezt lát-

hatta 's mégis úgy el foglalta, hogy nem is szólhattam vele.

KAPITÁNY.

Aha! Itt fáj tehát? Keveset bízik a' báró magához, ha imádottját tőlem már illy rövid idő alatt is félti.

BÁRÓ.

Nem mintha félténém, de szemtelenség —

KAPITÁNY, szavába ugrat.

Mit? szemtelenség? Báró uram, még egyszer mondom, jobban válogassa meg a' szót, mert elfeledem, hogy —

BÁRÓ.

Ej, mit válogassam? Ön megsértett, 's röviden — elégtételt kívánok.

KAPITÁNY hidegen.

Ugy-e? Ezt elébb is megmondhatá vala. — De miért?

BÁRÓ.

Még kérdi! Megszeppent valaki? Egy szó mint száz — elégtételt!

KAPITÁNY hidegen.

No édes báró ur, hogy ne gondolja, mint-ha valaki megszeppent volna, parancsára ál-

lok. Mivel tetszik, karddal vagy pisztollyal?

B Á R Ó hevesen.

Karddal; itt ezen helyen, holnap hajnalban négy órákor.

K A P I T Á N Y, mint előbb.

Annál jobb. Tehát édes báró ur, ha arcát, mellyet bizonyosan igen szépnek képezel, nagy reményű fényes ivadékinak emlékül legalább másolatban meg akarná hagyni, festesse le magát még ma; mert szavamat adom, hogy én holnap hajnalban négy órákor, itt épen ezen helyen, orrát úgy ketté fogom szelni, hogy tulajdon édes mamája sem ismerendi többé meg drágalátos fiacskáját. Adieu, kedves báró; siessen a' festetéssel; haldokló orrának pedig készítsen búcsuztatót. Adieu! el.

H A R M A D I K J E L E N É S.

B Á R Ó, utóbb N Á N I.

B Á R Ó egyedül.

Tüzes parázs — ennek ugyan jó helyre varrták szívét. Meg akarám riasztani, de

nem ijjed meg a' harangszótól, — sőt orromat akarja egész hidegvérűséggel ketté szelni. Köszönöm szépen kedves vitéz kapitány uram, ne fárasztja magát. — Alkalmasint azt hiszi, hogy eljövök. Ha ha! Több esze van báró Ugróczynak, mint hogy hasított orral menjen haza. Elég lesz az is, ha hosszú orral megyünk el; mert ki tudja, nem kapunk-e kosarat? 'S ezért még orrunkat is elcsufittassuk, hogy szépségünk is pénzünk után vándoroljon? Távol legyen! Beteg leszek, vagy még ma ármányosan küszöbölöm ki ezt a' Töldi Miklós' unokáját.

NÁNI kosarkával keresztül fut.

Hé, Náni, pszt! — Ejnye gonosz, — úgy szalad, mint a' fürj. Utána fut. Jöszte, jöszte csalfa jószág.

N Á N I.

Kérem nagyságodat, ereszszen el.

B Á R Ó.

Csak egy szóra kincsem, csak egy szóra.

N Á N I.

Bizony jobban tenné nagysád, ha a' helytt, hogy itt leskelődik, kisasszonyomnak udva-

rolna; mert oda benn más forralja a' vizet,
's nagysád alig ha vacsérnye után nem jár.

B Á R Ó.

Épen azért édes Nánim, épen azért akarok
veled ismét szólni.

N Á N I.

De nem lehet; mennem kell. A' nagysá-
gos asszony ma reggel is észrevette, hogy
nagysád kiintett, ebéd előtt pedig meglátta,
hogy utánam futott. Ki tudja, mit gondol;
nagyon megpirongatott; — azért megyek,
mert ismét zivatar lesz.

B Á R Ó.

Ne félj kincsem, nem minden felhőből hull
mennykő. Nesze — pénzt ad neki — ezért még
egy párszor kiszidathatod magad'. Egyéb-
iránt pedig ma reggel úgy is csak kisasszo-
nyodról beszélgettünk.

N Á N I.

Igen, és — Örzséről. Ha a' kisasszony vagy
a' nagyságos ur a' gyűrűt tudná!

B Á R Ó.

Bohó! de nem szabad tudniok. Lóra nóm
lesz, Örzsétől pedig egy pár száz csókot

szeretnék, érted, 's ha kisassonyod hozzám jó, téged is elviszlek.

N Á N I.

Köszönöm kegyességét: ez magában igen szép lenne, kivált ha báró ur mindig illy bőkezű; de félek hogy nagysád ugy tér viszsza, mint jött.

B Á R Ó.

Bízd rám azt kincsem. Többre észszel, mint erővel. Még ma kiugratom innen a' hívatlan kapitányt, csak légy segédem.

N Á N I.

ÉN? ÉN tegyek fel katonával? Isten őrizz; leánynak katonával kezdeni igen veszedelmes.

B Á R Ó.

Hiszen te nagyon furfang eszü leány vagy De nem is úgy értem én. Szólott-e veled Pierre?

N Á N I.

Nem is láttam, mióta Markos kilökte.

B Á R Ó.

Lát'd kincsem, azt biztam rá, hogy kérjen tőled némelly asszonyi öltözetet.

N Á N I.

Minek?

B Á R Ó.

Most csak annyit mondhatok, hogy estére egy kis tréfát akarok ütni; később majd megtudod a' többit; de addig senkinek se szólj, érted? Hát fogsz adni főköttöt, fátyolt 'stb.?

N Á N I.

Ha csak ez kell, — szívesen; de szeretném tudni, mire?

B Á R Ó.

Mondom, nem lehet még, — majd estére: de addig el ne árulj; azért szádat mingyárt is bepecsétlem. Csókolni akarja.

N Á N I.

Jaj, jó a' nagyságos ur — elfut.

NEGYEDIK JELENÉS.

B Á R Ó, utóbb az E Z R E D E S.

B Á R Ó egyedül.

Ravasz! elsikamlík kezem közül, mint a' csík; pedig még is csak Éva asszony' le-

ánya. — Hah zuzmarázos fergeteg! meg sem kérdezém, ha a' gyűrűt oda adta-e? — Meglátott hát az öreg néni? Hm! Hm! Azért vala asztal felett olly hideg; most értem szúrós szavait; ha ha ha! ez okozta a' lúdmérget. — Kis baj! könnyü Katót tánczba vinni, ha magának is kedve van rá; már ismét megengesztelődött; mert ennek csak czifra hintót, pompás lovakat kell ígérni 's a' játék nyerve van. — De ki köhécsel itt? Ezer vilám — az ezredes! pedig estig nem is akarék találkozni a' vén sárkánynyal, — már ki nem kerülhetem. Jaj nekem, most ismét egy keserű leczkét kell hallanom.

EZREDES jő dohányozva.

Mit méléz itt egyedül báró ur, talán pók-kalendáriomot akar csinálni?

BÁRÓ.

A' kis méhekben gyönyörködöm, mellyek rendre járják a' legszebb virágokat, 's ha egyikből mézet szíttak, másikra repülnek.

EZREDES.

És báró ur csak ennyit csodált bennök? Én már inkább azon fáradhatlan szorgalmat csodálnám, melylyel még mérges növényekből

is édes nedvet gyűjtögetnek 's az ipar' hasznát eleven példájukkal festik előnkbe, melyet bár sok ifjaink követnének.

B Á R Ó.

Féltre. Első vágás. Nyilván. Igaz: bölcs észrevétel.

E Z R E D E S.

No tehát édes báró ur, hogy az én iparkodásomat is láthassa, ha úgy tetszik, míg a' vendégek estére megérkeznek, kocsikázunk ki, tekintsük meg gazdaságomat, ménesemet 'stb.

B Á R Ó.

Féltre. No ez rosszkor jött! — Nyilván! Ha úgy tetszik parancsolni —

E Z R E D E S.

Már befogattam, csak tessék pipát hozni, 's ülünk fel.

B Á R Ó.

Kérem alázatosan, én csak kénytelen-ségből szoktam dohányozni.

E Z R E D E S.

Ej, hagyjon fel a' báró illy finnyasságokkal.

BÁRÓ.

Főlré. Második vágás. Nyilván. Igen, de keletlen szaga majd megérzik rajtam.

EZREDES.

Igaz, hogy a' dohányzás csupa szokás, — mérték nélkül magam sem szeretem; de kocsikázva, szabad ég alatt még is jól esik. Szagát pedig hugom és leányom megszokták, azért csak bátran —

BÁRÓ.

Hát ha rosszul lennék tőle?

EZREDES.

'S olly elpuhult férjfi volna a' báró?

BÁRÓ.

Főlré. Harmadik vágás. Nyilván. Valóban nem szenvedheti természetem.

EZREDES.

No így ugyan — katonásan kimondva — nem ütött vitéz atyjára, ki versenyt füstölt volna akármellyik török basával. Az volt igazi harczi. Egykor a' pattantyú-tanyákat szemlélé meg, — én mint segédtsízt mentem vele. Az ellen-táborból néha egy golyó füttyölt el felettünk. Egyszer recs ropp! Pi-

pájának fele elrepül 's az égő dohány szikrázva perczeg le. Mit gondol báró ur, mi volt? Egy golyóbis elhordá pipájának felét, 's ő — tán megijjedt? Távol legyen! Még színe sem változott, hanem így szólt hozzám: „Nézd a' bohókat, még pipámat sem hagyják békén kiszíni, — adj tüzet.“ — Adék, 's ő vizsgálódását hidegvérüleg folytatva, a' tört pipa' fenekét kényelmesen kiszítta. — Hát kedvemért báró ur, menjen csak, hozzon pipát.

Ö T Ö D I K J E L E N É S.

CSEND E I N É. V O L T A K.

CSEND E I N É, napernyővel.

Ah gyöngyöm báró ur, ugy keresem, mint a' tűt.

B Á R Ó.

Félre. Jaj vén motóla, mingyárt kitör a' kórság. Nyilván. Mivel udvarolhatok nagyságodnak?

CSEND E I N É.

Ki akarunk kocsikázni, a' kapitány ur is eljő velünk; reménylem báró ur sem marad el, ugy-e gyöngyöm?

EZREDES.

Édes hugom, most én is ki akarok kocsizni, de a' báróra nézve enyém az elsőség, már én meghíttam.

CSENDEINÉ.

Igy hát válaszszon a' báró ur maga, — de reménylem, hogy —

BÁRÓ.

Nagyságtok igen kegyesek —

CSENDEINÉ.

Velünk fog jőni gyöngyöm, velünk. Hova is menne bátyámmal, legfőlebb a' jahok közé. Mi pedig a' szőlőbe rándulunk ki, megnézzük a' szép mulatóházat: ott mindenfelé ezer virág illatozik, fölséges vidék gyönyörködteti a' szemet, szől rigó, kákuk 's száz más madár. Ugy-e velünk jó gyöngyöm szép báró? Kezét kecsesen oda nyújtja.

BÁRÓ, kezét megcsókolja.

EZREDES.

Most az egyszer — katonásan kimondva — feltartom az elsőséget; ti vigyétek a' kapitányt, én pedig a' báró urat. Azért csak menjen édes báró, készüljön, — hozzon pipát, 's csak egyenesen a' kocsira.

B Á R Ó, Csendeinéhez.

Illy nagyon szives hívásnak nem lehet
nem engedni. Nagysád megbocsátand — el.

H A T O D I K J E L E N É S.

E Z R E D E S. C S E N D E I N É.

E Z R E D E S.

Ugyan mit unszolod? Bizony majd azt kell
hinnem, hogy öreg napjaidra még magad
leszesz szerelmes e' széllel - bélélt fiúba.

C S E N D E I N É.

Kérem, kérem; az öreg napokat nem igen
illik hánytorgatni, mikor már magunkat is
elért a' sok Péntek.

E Z R E D E S.

Helyesen; de öregek vezérlik a' hadat;
te pedig csak ugyan kikoptál már a' sátoros
innepekből.

C S E N D E I N É.

Ugyan kedved jött ma toborzói tréfáidat
űzni. Kímélj legalább, hogy mások ne hall-
ják.

EZREDES.

No no, ne pattogj mingyárt, mint a' száraz fenyő. Lát'd: egyszer már csak ki kell tanulnom, hány pénzt ér; mert annyit ugyan könnyű átlátni, hogy ő kegyelme nem igen fog uj gőzhajót találni; de ha Lórát erővel hozzá akared férczelni, tudnom kell: ért-e valamit a' gazdasághoz 's leányom' örökjét nem prédálandja-e el?

CSENDEINÉ.

Ugyan hogy' tudsz illy feketén képzelődni? Hiszen magának is van szép jószága 's aranykulcsos.

EZREDES.

Van, van jószága; de talán több adóssága, — az aranykulcs pedig — nem épen eszköze a' gazdagulásnak.

CSENDEINÉ.

Tudom, honnan fú a' szél. Nálad csak katonának van érdeme, 's a' manó épen ma hozta ide a' kapitányt.

EZREDES.

Eltaláltad: az igazi férjfi, többre is becsülöm, mint ötven ilyen tarajas kakast.

CSE NDE I NÉ.

Farkasok nem eszik meg egymást.

E Z R E D E S.

Feleselj, mennyit akarsz, édes hugom ;
de nekem a' kapitány első pillanatra úgy
megtetszett, hogy ha leány volnék, mingyárt
bele szeretnék.

CSE NDE I NÉ.

Uram teremőm ! Nem jut eszedbe , hogy
saját hölgyed is katonaságod' áldozatja lett ?

E Z R E D E S.

Igaz ; de a' nem - katonánénak is meg
kell egyszer halni.

CSE NDE I NÉ.

Igen, de a' kapitánynak nincs czímeres
kocsija 's ezüstös inasai.

E Z R E D E S.

Annál több czímert visel mellén, a' leg-
dicsőbbet pedig homlokán, — még fővezér is
lehet.

CSE NDE I NÉ.

Mind ez nem ér fel egy czímeres kocsival.

EZREDES.

Ugyan hagyd el már czímeres kocsidat, mert katonásan kimondva, szinte szeretnék Illés' tüzes kocsijába ültetni, az elég cifra volt. Egy szó mint száz, a' kapitányt nagyra becsülöm 's akarom, hogy iránta minden figyelmet mutassatok.

CSENDEINÉ.

Már látom, veled ma nem lehet boldogulni. Vidd hát a' bárót, hova akarod; de én is azt mondom: nyers tréfáiddal meg ne sértsd szép gavalléromat, mert kitépem bajuszodat. el.

EZREDES.

Illyenek az asszonyok. Áldott jó lélek szegényke, de vele született bűnétől, a' hiúságtól ő sem szabad. Hiába! Fejér liliomnak is fekete árnyéka. — Élte' javát már eltöltötte, 's ím egy hizelgő bárócska mint szívébe tudá magát fészkelni! Miatta még bajuszomat is ki akarja tépni! No no; vége választja el, kinek volt igaza. Menni akar.

H E T E D I K J E L E N É S.

D U L Ó. E Z R E D E S.

D U L Ó.

Nagyságos uram, a' kocsi elő állott.

E Z R E D E S.

Jól van öreg, — megyek.

D U L Ó.

Kegyes engedelmeivel nagyságos uram,
egy kis jelenteni - valóm volna.

E Z R E D E S.

Nincs időm, — a' báró várni fog rám.'

D U L Ó.

Épen a' báróról —

E Z R E D E S.

Mit? — No hát csak katonásan. —

D U L Ó.

Nem is egyenesen a' báróról, hanem inkább
legényéről —

E Z R E D E S.

Ki vele, mondom, — egymás után a' do-
logra.

DULÓ.

Rövideden tehát, a' kapitány ur' legénye
a' báró ur' inasát az ablakon kivetette.

EZREDES.

Mi a' mennykő? 'S nem lett valami baja?

DULÓ.

Dehogy lett! Nem kell az ördögöt féltetni,
hogy tóba fúljon, — hiszen a' kertbe,
egy murokrépa - ágyra esett.

EZREDES.

Min kaptak össze, beszélj szaporán, öreg
hevader.

DULÓ.

Ej ropogós — az egész csetépaté ama' vi-
gyorgó macskán, Nánin kezdődött; mert úgy
is tapad a' férjfiakhoz, mint bojtorján a' ló'
sarényéhez.

EZREDES.

Neked is nyelved legfrisebb tagod, —
azt akarom tudni, miért vetette ki?

DULÓ.

Egyszóval; nem akarta a' pajtásnak megengedni,
hogy Nánival beszéljen, sőt még
mocskos szókkal illette.

EZREDES.

'S a' huszár — ?

DULÓ.

Egy huszáros czifra köszöntést gördített, akadna hurokra torkod, — monda, — ezzel felkapta 's katonáson kizúdítá, hogy lába sem érte a' földet.

EZREDES.

Főre. Bravo! Nyilván. No, csak hogy nyakát nem törte, — majd megbékülnek magok' kenyeren. *Menni akar.*

DULÓ.

Könyörgők alázatosan, még egy más kis jelenteni-valóm is van.

EZREDES.

Ugyan mi bajod még? ne lovagolj örökké rákháton, — add elő hamar. —

DULÓ.

Még most jó a' sor a' báróra.

EZREDES.

Azt is kivetette?

DULÓ.

Bár vetette volna. A' gőgös ember, mióta itt van, csak annyit sem szólott hozzám: „cseréljünk pipát.“

EZREDES.

Tovább, tovább; — talán csak nem fog veled tanyát ütni.

DULÓ.

Már kegyes engedelmével nagyságos uram, csak ki kell mondanom: nekem a' báró sehoggy sem tetszik; — először olyan kevély, mint valami uj hadnagy, másodszor —

EZREDES, szavába vág.

Mi közöd hozzá? Téged senki sem kér, tetszik-e vagy nem.

DULÓ.

Igen, de alattomban ez is a' szobalánynyal suttog, 's nekem ugy tetszik, ő kemek egy katlan alá tüzelnek.

EZREDES.

Vagy ugy! — De mi köze ennek a' huszárral?

DULÓ.

Igen is sok, nagyságos uram; még pedig a' kapitánynyal.

EZREDES.

Mi a' mennydörgő? Hát ez is egy katlan alá tüzel Nánival?

D U L Ó.

Mentsen Isten! Ollyan vitéz ember nem szokott korpa közé keveredni. De a' báró párbajra hitta a' kapitányt, — itt ezen helyen, — füleimmel hallottam.

E Z R E D E S.

Párbajra? Villogó gránát és kartács! — miért?

D U L Ó.

Gyönyörű inasáért, — holnap hajnalban négy órakor ezen helyen fognak verekedni.

E Z R E D E S.

'S a' kapitány —?

D U L Ó.

Szabadkozott, — hogy a' dolog szót sem érdemel, — 's én is az mondó vagyok, hogy kinek gézengúz ura, kótyomfitty szolgálja; — tíz ollyan verébíjjesztő sem méltó egy kard-emelésre.

E Z R E D E S.

De még is elfogadta a' kihívást?

D U L Ó.

Hogy ne? Biz' el! Hiszen ha rá lehel, összeomlik, mint kártyatorony. Azt monda

neki, még ma festesse le magát, mert reggel úgy felhasítja orrát, hogy mamája sem ismerendi meg.

EZREDES.

Hahaha! Féltre. Ezért mélézött hát, imént! Nyilván. És a' báró — bizonyosan örült?

DULÓ.

Igen, mint a' czigány, Sz. Mihály' napjának; — elállott szava, a' kapitány pedig mosolygva ott hagyta.

EZREDES.

Hahaha! Jer menjünk mi is. Hahaha!

DULÓ.

De kegyes engedelmével nagyságos uram, még egy alázatos jelenteni - valóm van.

EZREDES.

Most hordjon el a' forgó szél minden jelentéssel. Katonásan. Jobbra nézz. Balra kanyarulj. Marsch!

DULÓ, katonás tartással elbiczeg.

EZREDES.

No e' szép tréfa lesz, hahaha! el.

NYOLCZADIK JELENÉS.

V Á L T O Z Á S.

KURUCZ' udvara; hátul fák alatt palaczkokkal, poharakkal rakott asztal, mellyhez köszönként a' lakodalmas nép inni jár. Távolabbról muzsika 's a' tánczosok' sarkantyuja és rikkantása hallik.

KUKÓ. RIKÓTI. KURUCZ. RODZA.

Kezükben pohár, — a' szin' elejére jönnek.

RIKÓTI, Kuruczhoz.

No édes biró uram, — kezét megfogja — én szívemből örvendek; mondhatom, talpig del-rék, becsületes vőt kapott; 's bizony jól imádkozott Örzse, mert Tatár Andornál különb legény, különb gazda egész faluban nincs. Hat ökrös szekerek járnak ki udvarából.

KUKÓ.

De édes Collega uram, a' mi Örzsénk is derék és szép leány; jó sütő, főző; jó varró, fonó; azért meg is érdemli, hogy illy jókor főköttővel cseréli a' pártát, — melly alól haj! hány leány hasztalan iparkodik kivergődni.

RIKÓTI.

Recte observat domine perillustris Collega; — issik — mindennapi szomorú tapasztalás bizonyítja.

KURUCZ.

Az igaz: jó leány valóságos Isten' áldása.

BODZA,

kezében tele palaczk és pohár.

Nem vezettem még szebb párt esketőre; de bezzeg kaptam is szép kendőt, bokrétát, pántlikát a' nagyságos kisasszonytól. Kurucz-nak tölt.

KURUCZ.

Bizony még sem tévé vala e' szép szerencsét, ha csak kegyes földes urunk' jóvolta nem segít bennünket. Isten áldja meg a' jó lelkü urat; hálaköny fakad szememben, ha rá gondolok. Bár megérdemelhetnők atyai kegyességét.

KUKÓ.

Nincs illy áldott földes úr a' két magyar hazában.

RIKÓTI.

Nem is hallani mást róla, mint dicséretet.

B O D Z A.

Tudom, ha a' császár megtudná, vicz' ispánynak tenné.

K U K Ó.

Jaj öcsém, — nem a' jámboroké az igazság.

K U R U C Z.

Elég az hozzá: hogy, éljen a' mi jó földes urunk.

M I N D A' N É G Y E N.

Éljen! poharat kocczantanak.

K U R U C Z.

Mi fenséges kegy az, hogy minden tavaszon Május' első napján egy leányt kiházasít! Az idén leányomat találta e' nagy szerencse, 's azért, olly boldognak érzem magamat, hogy a' nagy préposttal sem cserélnék. De hogy' köszönjem már meg majd estére illendően?

B O D Z A.

Hiszen bíró uramnak egész faluban legtöbb eszének kell lenni; hányszor beszél a' vármegye' uraival is; pedig ezekkel korán sem lehet olly könnyen beszélni, mint nagyságos urunkkal.

KUKÓ.

Jól mondod Bodza, én is jobban félek, ha csak egy eskütt jó is, mint ha a' kastélyba kell mennem.

RIKÓTI.

Recte observat domine perillustris Collega; ebben én is vele tartok.

KURCZ, Bodzához.

Még sem olly könnyű az, hallod-e, mint a' te ujjogatásod.

BODZA.

Miért ne? Én mingyárt tudnék penderíteni egy rigmust, p. o. — de előbb egyet hörpentek, addig kigondolom. — issik — No: —

Áldja meg az Isten magát 's gyermekeit,
Soha se verje el a' jég vetéseit! —
Hát nem jól megyen?

KURCZ.

Bot-főtől görcs - gondolat. Hiszen te tökmag, urunknak nincsenek gyermekei, Lóra kisasszonyt is csak örökbe fogadta fel.

BODZA.

Igaz biz' az, — majd el is feledém.

RIKÓTI.

Bizony te sem mentél sokkal tovább a' nagy Á-nál.

KUKÓ.

Hagyd el a' verselést Jankó, — látom már különben is megvert a' sok megáldj' Isten. Engem illet ez a' tisztesség, mint falu' pen-náját 's itten kunkapitányt. Csaptam én elő-re olyan köszöntőt, hogy tudom, elnyerem vele az egri nevet.

RIKÓTI. KURUCZ. BODZA.

Halljuk, halljuk!

KUKÓ.

Mikor a' nagyságos uraság majd asztalunk-hoz jó 's nyájasan hozzánk szól, mint szok-ta: „Egyetek, igyatok, vigadjatok, fiaim!“ — én mingyárt poharat emelíték, ti is valamennyin felálltok; én elébe lépek, — Bodzához — teszem már mintha te volnál Jankó, 's mély-ségesen meghajtván magam, hathatósan így zengek:

Innepélyesen.

„Valamint nagyságod híveit szereti
'S bokros kegyeiben gyakran részelteti;
Valamint ezt velünk ma is érezteti,

Midőn Örzsénket így megkülönbözteti;
 Valamint tudjuk, hogy mig Isten élteti,
 Határunkat semmi veszély nem érheti;
 Valamint különben — a' mi azt illeti,
 Igaz, hogy ugy arat kiki a' mint veti:
 Akként nagyságod is bölcsen szemlélheti,
 Hogy köztünk örömét senki sem tetteti;
 Sőt mig a' sír szánkat végkép betemeti,
 Mig Dávid hárfáját a' holdban pengeti;
 Örege apraja mindig azt hirdeti,
 Hogy sok kegyét csak a' jó ég fizetheti;
 Éljen hát nagyságod, a' mig csak viheti,
 Kivánja a' falu, és én — Kukó Peti.“

Ekkor hangos éljen-t kiáltandok, 's ti
 valamennyin tele torokkal utánam rikkant-
 játok.

KURUCZ.

Ejnye be derék! mondhatom furcsán per-
 dül.

RIKÓTI.

Vivat domine perillustris Collega! csak
 mindig megtetszett rajta, hogy sokat gyer-
 tyázott könyv mellett.

BODZA.

Tudom is, hogy értte a' nagyságos urtól
 megint ingyen kap nyilast.

KUKÓ, Rikótiboz.

Bizony kedves collega uram, — köztünk maradt szó legyen, — e' részben tartok is magamra valamit. Observálta-e collega uram, hogy tizenhat sort rímelttem? Ennyi tiszta cadentziát összehozni ugy-e valami?

RIKÓTI.

Csak nem hiába volt theologus diák, domine perillustris collega. Ezt a' remek köszöntőt be kell küldenünk valamelyik kalendáriumba, hadd jöjjön ki, — olvassák egész országban; megérdemli.

KUKÓ.

Bizony nem rossz ötlet, kedves collega uram; beküldöm, de legalább még ennyi rímet összekeríték 's megtoldom; mert annál inkább örül neki a' szerkeztető, mennél hosszabb, mivel jobban tölti a' lapot.

KURUCZ.

Uraim! ha tetszik, térnénk vissza a' násznéphez.

KUKÓ.

Igaz biz' az; majd nem tudják mire vélni, min tanakodunk illy sokáig.

BODZA, ugrálni kezd.

A' ki engem nem szeret,
Egye meg az egeret. — Ujjujju! rikkant.
Mind el.

KILENCZEDIK JELENÉS.

TATÁR és ÖRZSE más felől karon fogva jönnek.

A' náaszóp közül e' jelenés alatt is mutatkozik hátul egykettő.

TATÁR, Örsét átkarolva.

Édes Örsém! enyém vagy végre; alig vártam már, hogy a' zsibajból félre vonulva, egy pillanatig egyedül lehessek veled. Szeretsz - e?

ÖRZSE érzékenyen.

Kérdezheted? Olly erősen dobog örömteljes szívem, hogy néha szinte lélekzetem elfogódik. Én is vágytam már veled szólni.

TATÁR.

Mit galambom? Szólj; minden szavad lelket ér bennem.

ÖRZSE.

Imént Náni, kisasszonyunk' szobaleánya —

T A T Á R, szavába ugrat,

Igaz, igaz: majd el is feledém. Mit sutogott veled az a' gyík?

Ö R Z S E.

Megmondom; de igérd, hogy nem fogsz mérgeledni.

T A T Á R.

Előre alkuszol: már nem lehet jó. — Nyájasan.
De mit tagadhatnék még tőled? Szólj bátran.

Ö R Z S E, kebliből egy papirosat von ki.

Nézd, mit hozott.

T A T Á R hirtelen kibontja.

Gyűrű, még pedig drága arany gyűrű;
kitől van? Szólj.

Ö R Z S E.

Ugy - e szép? és lát'd, engedelmed nélkül
még sem tettem ujjamra.

T A T Á R.

Szép: de csak felelj, kitől jó?

Ö R Z S E.

Már látom, villognak szemeid, 's előre
félek — boszankodni fogsz.

*

T A T Á R.

Ne kínozz; azt akarom tudni, ki küldötte?

Ö R Z S E *csirógatja.*

Andor! légy csendes, — azon báró ur küldötte, ki néhány naptól a' kastélyban mulat 's Lóra kisasszonyt el akarja venni.

T A T Á R.

El akarja venni — 's neked küld gyűrűt! Mi szín alatt? mi okból küldötte?

Ö R Z S E.

Náni azt mondá, csak amugy ajándékul.

T A T Á R.

'S te mingyárt kész valál elvenni?

Ö R Z S E.

Nem akarám; de erővel kötenyembe lökte, és elfutott.

T A T Á R.

Beszéltél - e valaha a' báróval?

Ö R Z S E.

Több izben láttam a' kisasszonynál, de soha sem szólott velem.

T A T Á R.

'S mit izent attól a' macskafajzattól?

ÖRZSE.

Hogy vegyem el e' gyűrűt, 's ha magam akarnám elhozni, még sok ajándék várna rám.

TATÁR.

Hah csábító! Ezt meg kell a' jó lelkű ezredes urnak mondanom, hogy tudja meg mi csoda országkerülőre akarja egyetlen leánya' szerencsáját bízni.

ÖRZSE.

Az Istenért, Andor! mit akarsz mivelni? Hát ha a' báró — ?

TATÁR.

Ej, mit? Szembe merek én vele állani, — én is nemes legény vagyok, 's meg merem neki bátran mondani, hogy nemességét nem szívében, csak kutyabőrén hordozza.

ÖRZSE.

De gondold meg, hát ha megbántanád jó földes urunkat?

TATÁR.

Ne hidd azt Örzse: én is sok hálával tartozom értted a' jó urnak, 's azt mingyárt ezzel fizetem le.

ÖRZSE.

De én tudom, hogy az árulkodást nem szereti.

TATÁR.

Igaz mondás nem ember-szólás. Tudom én, hogy az ezredes, mint régi hadi vitéz, az egyenességet szereti, 's kötelességnek is tartom, tudatni vele, milyen farkas ólálkodik báránya körül.

ÖRZSE.

Én mégis félek.

TATÁR.

Én nem: sőt tudom, a' kisasszony is megköszöni; jobb, ma tudja meg, mint holnap; mert három napi dínom dánom könnyen holtiglan szánom bánom lehet. Azért csak hagyd nálam a' gyűrűt; — majd estére, midőn a' kastélykertben leszünk, megkérdem a' gyönyörű bárót, — ismeri-e?

ÖRZSE.

Andor! féltetni kezdelek, hogy galibába keveredel.

TATÁR.

Ne aggódjál édesem; ha arra kerül, olyan piskótán nőtt urficskának fél kézzel is

minden oldalbordáját összeroppantom, — arra pedig találok még módot, hogy azon lidércznek nyakát valahol kitekerhessem.

ÖRZSE.

Csendesülj Andorom! hagyj fel illy gonosz gondolatokkal. — De nézd! Amott jó a' nagyságos asszony, mellette Lóra kisaszszony, — elül egy huszártiszt, utánok egy másik kocsi.

TATÁR.

Az ezredes, — maga hajtja a' lovakat. Bekiált a' színpalak közé. — Hé! halljátok, jertek elő; itt megy a' nagyságos uraság; kiáltsatok éljent-t. —

TIZEDIK JELENÉS.

KUKÓ. RIKÓTI. KURUCZ. BÜRÖK. BODZA, 's valamennyi lakodalmos nép, palaczkokkal, poharakkal.

KURUCZ.

Mingyárt kapunk előtt hajtanak már el. No fiaim, kiáltsatok.

MINDNYÁJAN, kalapjaikat levegőben forgatva.

Éljen! A' muzsika örömríadalt ránt.

KUKÓ, Rikótihoz.

Szomszéd falukról is sok vendég lesz az ezredesnél; az első kocsiban már láték egy szép huszártisztet. Ennek örülök, mert annál többen fogják csodálni köszöntőmet.

RIKÓTI,

Csak helyettem is tegyen ki, domine per-illustris Collega, mert nekem már elrekedt torkom ettől a' sok savanyu vinkótól.

KUKÓ.

Igen biz' attól, hogy imént úgy ugrált Collega uram, mint Noe' bakja. De csak bizza rám; én még megállom a' sarat.

KURUCZ.

No édes atyámfia, mingyárt béesteledik, — nagyságos urunk is haza érkezett, parancsa szerint indulnánk a' kastély felé.

TÖBBEN.

Bölcsen mondja bíró uram; induljunk.

RODZA.

Utánam hát! Rikkant 's ugrani kezd.

Urunknál vár a' vacsora,

Csakra ütve sere bora. — Ujjujju!

Ekkor a' muzsika tüstént megszólal, felkerekednek, — rikkantva, tánczolván megindulnak, 's e' közben a' kárpit lefoszlik.

HARMADIK FELVONÁS.

ELSŐ JELENÉS.

Rövid előszoba, egy közép és két oldalajtóval.

BÁRÓ. PIERRE.

BÁRÓ.

Elrendeltél - e jól mindent?

PIERRE.

Mindent parancsa szerint nagyságos uram.

BÁRÓ.

Nem vett - e észre valaki a' ruhákkal?

PIERRE.

Hallott - e nagysád valaha szobaleányt ravaszság nélkül? Náni maga hozta el; ő pedig az ördögöt is bemeszelné; csalfább tiz görög zsidónál.

BÁRÓ.

Jól van. Magában. Várj kapitány! most elvágom alattad a' fát. Nyilván. No hát lódulj, — okos légy, érted? Szemesnek a' játék — .

PIERRE.

Épen az, hogy hol annyi szem vigyáz, nehéz szemesnek lenni. Én mindig azt mondom: rossz kezdetnek még rosszabb lesz vége.

BÁRÓ.

Hallgass, semmirekellő! Ki bizta rád, hogy nekem erkölcsi oktatást tarts?

PIERRE.

Ihol van la: szólj igazat, betörik fejed.

BÁRÓ.

Szégyeld magad', csak annyi bátorságod van, mint nyulnak agarak előtt.

PIERRE.

Hisz' én váltig szégyenlem, de mit tehetek róla, ha hátam már előre viszket? Ki mit szeret, azt félti: én pedig nagyon szeretem ép csontjaimat, ma már úgy is veszedelemben forogtak, 's azért most még inkább félttem őket; de még nagysádat is.

BÁRÓ.

Miattam légy nyugottan. A' ki mer, az nyer. — Ah csak egy csókot a' szép Örsétől! De hisz' elvette a' gyűrűt, nemde?

PIERRE.

Ugy mondá Náni.

BÁRÓ.

Victoria! Félre. Szelíd tyúk hamar meglapúl.

PIERRE.

Félre. Egérrel álmodik a' macska. Nyilván.
Csak kérem, sárban ne hagyjon aztán nagyságod.

BÁRÓ.

Az ezredest hallom: menj, siess mint borbély, hogy későn ne járj.

PIERRE, fejcsóválva el.

MÁSODIK JELENÉS.

EZREDES. BÁRÓ.

EZREDES balról.

Édes báró ur, úgy vevém észre, hogy görbe szemmel nézett a' kapitányra; — nem vélném, hogy házamnál valami kedvetlensége történt.

BÁRÓ.

Sőt inkább. A' kapitány' huszárja legényemet kivetette.

EZREDES.

De csak nem lett valami baja?

BÁRÓ.

Nem: de a' kapitány magamat is személyesen megsértett; — némelly csípős szavak, vagdalózások 'stb. Egyszóval, én a' hettyke kapitányt nem szenvedhetem; különben is előttem gyanús ember.

EZREDES.

Hogyhogy'?

BÁRÓ.

Uram! ki után elcsábított asszonyok sirva sovárognak, nem igen lehet becsületes ember.

EZREDES *vágva.*

Az igaz, hogy nem minden ember ember-séges ember. — De én a' dolgot még nem értem.

BÁRÓ.

Inasom mondja, hogy mig kocsikázni voltunk, bizonyos fátyollal fedett személy kérdezősködött utána, 's tördelt panaszos szavaiából tisztán ki lehetne venni, hogy a' kapitány elcsábította.

EZREDES.

Főlr. Várj, kétszínű Judás! Nyilván. Lehetetlen! De hát ha én merem kérdezni báró ur, mit keresett ma Náni' szobájában?

BÁRÓ.

Főlr. Ezer mennykő! Nyilván. Én — én, csak megkértem, hogy mellényemre varrna fel egy gombot.

EZREDES.

Főlr. Annyit fillent, mint a' bomlott óra. Nyilván. No, ez már más. De a' báró csak nem haraghatik a' kapitányra azért, mivel amaz asszonyszemély kereste?

BÁRÓ.

Azzal semmi közöm; de mint mondtam, engem személyesen is megsértett.

EZREDES.

Ugy ugy; tehát becsület' dolga! Értem, értem. Hja! illyes mit lovagokhoz illő módon kell eligazítani.

BÁRÓ *kevélyen.*

Igen jól tudom, mivel tartozom rangomnak 's meg is tettem a' szükséges lépést.

EZREDES.

Tehát ollyas valami kis magányos sétálás? Jelekkel bajvívásra czéloz.

BÁRÓ, mint fennebb.

Ollyas valami.

EZREDES.

Félre. Megállj, gyáva kérkedő, mingyárt megizzasztalak! Nyilván. Bravo báró ur! örülök, hogy illy vitézi szellem lelkesíti; látom, a' vér csakugyan nem vált vízzé. — Mindig kedvelője voltam illy becsületbeli viaskodásoknak. Mivel szolgáljak? Vannak felséges kardjaim, — ritka jóságú pisztolyim; — a' kapitány ugy sem fog rám szorolni.

BÁRÓ hűlni kezd.

Oh nagyon köszönöm ezredes ur, — nem lesz olly igen sürgetős.

EZREDES.

Engedelmet báró ur! Ezt én mint fegyverben őszült katona, jobban értem. Illy csiklandós dolgot addig kell végeznünk, míg melegében vagyunk, 's akkor — rá czélozva — akár kellő közepén ketté szeljük ellenünk' orrát.

B Á R Ó meghökken.

Féltre. Tüzes villám! talán hallgatott? Nyilván. De könyörgök alázatosan, — ilyen uri háznál —

E Z R E D E S.

Elég nagy a' kert, 's teszem: hajnalban 4 órakor még minden alszik, — egy kis érvágást senki sem vesz észre.

B Á R Ó elámul.

Féltre. Ezer kárhozat! már mindent tud.

E Z R E D E S.

Féltre Izzad Dobozi!

B Á R Ó.

Mentsen Isten, hogy a' tartozó tiszteletet megsértsem —

E Z R E D E S.

Oh korán sem, édes báró, — hiszen a' verekedés ma még azok közt is divatba jött, kik ellene törvényt irnak: az Angolok öklöződnek, a' Francziák 's Éjszakamerikaiak lövik egymást, mások karddal, mások még másként is végzik bajukat, — de hiszen az izlés sokféle. Tehát minden tartózkodás nél-

kül édes báró! — Én magam ajánlkozom segédének.

B Á R Ó *tétovázva.*

Ah igen sok kegy, — nagy köszönettel tartozom; de most mennem kell, — a' kocsizástól poros vagyok, más ruhát kell öltenem. Futni akar.

E Z R E D E S *visszatartja.*

Még elég idő van: kérem tessék szobámba jöni 's pisztolyt választani, — különösen jó fegyverek —

B Á R Ó.

Igen le vagyok kötelezve, — de úgy tetszik, már kocsizörgést hallok, — érkeznek a' vendégek, — majd elkésem. Ismét futni akar.

E Z R E D E S *feltartóztatja.*

Legalább hát a' kardokat tessék megsejmlélni, mind válogatott vasuak, 's olly élesek mint a' beretva — valódi damascusiak —

B Á R Ó *szorongva.*

Félre. Jaj sátán! — Nyilván. Nem kétlem, de most alázatos szolgálja, — majd máskor lesz szerencsém — Szalad.

E Z R E D E S visszahuzza.

De kérem — reggel 4 órára, — csak jobb előre a' fegyvert ismerni.

B Á R Ó menekedni iparkodik.

Lehetetlen, — tovább nem mulathatok; ajánlom magam.

E Z R E D E S nem ereszti.

De csak kérem, édes báró ur, gondolja meg —

B Á R Ó kiszabadul.

Legalázatosabb szolgája, — mennem kell, — ajánlom magam. —

Elfut középén 's a' belépő kapitánynyal összeütközik.

HARMADIK JELENÉS.

E Z R E D E S. K A P I T Á N Y.

K A P I T Á N Y.

Mi forgó szél űzi ezt a' bárót? majd legázol.

E Z R E D E S, ki már előbb is kaczagott.

Hahaha! Szük volt lélekzete, azért sietett fris levegőre. Hahaha!

KAPITÁNY.

Különös! Ezredes ur kaczag, a' báró pedig olly rémült képpel rohant el, mintha kísértetek ülnének sarkán.

EZREDES.

Szívesen megfejtem ezt utóbb édes kapitány ur, de most minden pillantatban várom vendégimet, 's kevés időm marad beszélgetésre, azért e' néhány perczet érdekes történetének hallgatására használok 's annak legalább rövid kivonataért ezennel kérni bátorkodom. Kérem, tessék leülni. *Leülnek.* Tehát csak ugyan nem élnek szülei?

KAPITÁNY.

Olly szerencsétlen vagyok, hogy nemcsak nem ismertem szüleimet, sőt fájdalom, még nevüket sem tudhatám meg. Csak annyit monda nevelő atyám Latranche, hogy midőn egy nagy véres csata után a' holt testekkel borított út mellett talált, közel hozzám egy szép fiatal asszony feküvék, ki után én siránkozva terjesztém karjaimat; miből azt következtette, hogy az lehetett édes anyám. Mikép kerülhetett velem együtt a' borzasz-

tó helyre? mint előtte, ugy előttem is mind ekkorig titok.

EZREDES figyelemmel.

Felette különös! És nem taláztatott a' holt körül iromány, vagy más ismertető jel?

KAPITÁNY.

Latranche granátos volt az őrseregnél; útközben elmaradnia nem lehetett; engem könyörületből hirtelen csak egy podgyász-szekérre vetett 's egy öreg asszonyra bízott.

EZREDES.

'S kapitány ur maga sem tudta nemzet-sége' nevét?

KAPITÁNY.

Alig valék még esztendő.

EZREDES, nevekedő részvéttel.

Félre. Istenem! Nyilván. Különös, igen különös; de kérem, csak tovább —

KAPITÁNY.

Az öreg Latranche Párizsba vitt magával; atyailag gondomat viselte, mig egy nevelő intézetbe adhatott, hol saját nevére iratott be. Alig valék itt másfél évig, elhunyt a' jó szívü agg bajnok — egy könyvet töröl szeméről —

kinek könyörülő atyáskodása nélkül kétség kívül éhség' martalékja levék. Isten nyugoszsza meg!

EZREDES.

Béke hamvaira a' derék bajnoknak 's valódi emberbarátnak! Félre. Istenem! mi kétértelmű érzetek szoritják mellemet! Nyilván. 'S nem mondá, hol volt azon csata? — Kérem ne nehezteljen, hogy mindent illy szorgosan kérdezek, — nem nevezte a' helyet, hol kegyedet találta?

KAPITÁNY.

Míg nála valék, erről soha sem beszélt; de mint gyermek, a' tájékokt különben sem ismerém; hanem halála előtt kevéssel magához vitetett 's kezét fejemre téve megáldott. Ekkor egy arczképet és egy gyűrűt, melyeket — mint mondá — ruhácskám alatt talált, olly intéssel adott kezembe, hogy gondosan őrizzem, 's talán általok valaha szüleim' nyomára találándok. E' beszéd alatt az ezredes nagy nyugtalanságot mutat. Itt vannak!

EZREDES, hirtelen elveszi.

Irgalmas nagy Isten! Kitérő hathatós hangon felkiált, — szava elakad, — zokog; 's majd az arczképet csókolja, majd a' kapitányt hevesen magához szorítja.

K A P I T Á N Y.

Az Istenért, ezredes ur, mi történt?

E Z R E D E S.

Itt van, itt van! A' gyűrűbe mutata. „K. T.,
B. E. Majus' elsője, 1741.“ A' kapitányt ismét
hévvel megszoritja.

K A P I T Á N Y.

Ezredes ur, mit gondoljak?

E Z R E D E S.

Nem sug szived? Kegyelmes ég, ne engedd
elmémet megtévelyodni, — megöl az öröm.
Jobb oldalra hangosan bekiált. Hugom, hugom hamar!
Balra. Lóra, szaporán Lóra! Közép ajtón. Duló,
jőszte, hol sántikálsz, Duló?

K A P I T Á N Y, álmólkodva.

Mire magyarázzam ezt?

E Z R E D E S,

szemét törölgeti, — egy káros székbe veti magát, 's melléhez
szoritja a' képet.

Jaj mingyárt oda leszek! Ah dicsőséges
Majus' elsője!

NEGYESEDIK JELENÉS.

CSENDEINÉ. LÓRA. DULÓ. Egyszerre besatnak.
VOLTAK.

CSENDEINÉ.	{	Az Istenért mi baj?
LÓRA.		Atyus, mi történt?
DULÓ.		Ropogós pattogós — mer-

ről jó az ellenség? Mind a' hárman egyszerre kérdik.

EZREDES.

Csendeinének mutatja a' gyűrűt.

Hugom, nézd nézd. Dúlóhoz. Jer ide szaporán.
Előbe tartja az arczképet. Ki ez?

DULÓ, gondosan nézi; LÓRA is vele.

CSENDEINÉ.

„K. T., B. E.“ — Mit jelent ez? Micso-
da gyűrű ez?

DULÓ.

Ejnye ropogós pattogós — ez bizony szakasztott olyan, mint a' boldogult nagyságos asszony volt menyasszony korában.

EZREDES, kezét megszorítja.

Jól találtad öreg, — Isten áldjon meg ezen szóért.

KAPITÁNY, elragadtatva.

Istenem! Lehetséges-e? Ezredesnek kezére borul.

CSENDEINÉ.

De szólj már bátyám, mit gondoljak?

EZREDES,

megindulással — a' gyűrűbe mutat.

Itt van, nézd: „Kardhegyi Tivadar, Bodrogvölgyi Emma. Majus elsője. 1741.“ — Haj! és nem sejtész valamit?

CSENDEINÉ és LÓRA, együtt.

Mit, mit?

EZREDES.

Itt rég' elveszettnek tartott egyetlen fiam: Kardhegyi Dezső. Homlokon csókolja.

LÓRA.

CSENDEINÉ.

DULÓ.

KAPITÁNY.

Ah!

Lehetetlen!

Ejnye ropogós pattogós!

Kedves atyám, — hát

nem vagyok már árva?

Mindnyájan kitörő örömmel.

EZREDES,

könyezve, a' képre és gyűrűre mutat.

Ugy van édes fiam, ez volt édes anyád Bodrogvölgyi Emma! Itt összekelésünk' napja is; ma 26 esztendeje. Lágyan. Haj! mi idegen föld fedheti drága tetemeit?

LÓRA, a' kapitányhoz simul.

Édes bácsim! szívemből örvendek. — Csendeinéhez. Nem hiába viszketett szemöldököm, csakugyan kedvest láttam.

EZREDES.

Engem sem csalt előérzetem; már első pillanattól olly belső vonzódást érzék hozzád, — fiam, derék vitéz fiam! Az ég áldassék e' nagy kegyelméért.

KAPITÁNY.

Kedves jó atyám! Engemet is némi belső sugallás ösztönzött a' magyar huszárok köze, 's különös édes érzelem fogott el, midőn legelőször a' hazai földre léptem, noha rajta még akkor magamat idegennek gondoltam.

CSENDEINÉ.

Hozott Isten hozzánk, gyöngyöm Dezső! Kezét nyújtja a' kapitánynak, ki azt megcsókolja. Nagyon örvendek, kimondhatlanul örvendek, — de most futnom kell, hogy a' véletlen ujságot egész kastély, egész falu, sőt egész vidék tüstént megtudhassa — elfut.

EZREDES.

Duló, nyomulj utána; izenem neki, hogy senkinek se merjen szólni. Magamnak tartom fel azon gyönyört, hogy e' kedves hirt vendégimmal tudassam. Duló el. Jer karom közé kedves egyetlen fiam! Símogatja. Mi szép, mi deli levente vagy, 's már kapitány és

rendezímeres! Ah, mint ékesít ezen vágás!
Örömemben megreped szívem.

K A P I T Á N Y.

Nem üres hang hát végre rám is az édes atyai nevezet. Egy soha nem érzett boldogság foglalja el egész valómat; áldom ez idves napot, mellyen szerencsés csillagom erre vezetett 's vágyaim' leghőbbikét teljesülni engedte. — Hát Lóra testvérem, édes atyám?

E Z R E D E S.

Vérségi kötelek szerint ugyan nem; de méltó, hogy testvér - hugodnak nevezd, kedves fiam. — Minden örömtől megfosztatva, örökbé fogadám őt fel, mint egy néhai jó barátom' árván hagyott leánykáját. Öleljétek, szeressétek egymást gyermekim, tegyétek teljessé boldogságomat.

K A P I T Á N Y *megöleli.*

Édes kedves hugom.

L Ó R A.

Kedves bátyám.

E Z R E D E S.

Igy gyermekim. Ah felséges Majus! — megifjodom bennetek. — Lát'd kedves fiam,

eddig ő egyedül vidítá öregségem' napjait ,
ezentul ketten boldogítottok. — Dezső! nem
győzlek eléggé nézni , daliás termeted ke-
vélylyé teszi atyai szívemet,

Ö T Ö D I K J E L E N É S.

D U L Ó. V O L T A K.

D U L Ó, az oldalszobából.

Erősen rá parancsoltam, nagyságos uram.

E Z R E D E S.

Kire parancsoltál, csorba kard?

D U L Ó.

A' nagyságos asszonyra, hogy senkinek
ne szóljon.

E Z R E D E S.

Vagy ugy!

D U L Ó.

A' vendégek már érkeznek, nagyságos uram;
épen most vágtata be három kocsi.

E Z R E D E S.

Megyek öreg, megyek. Vezesd mind-
nyájokat a' nagy palotába; ott akarom őket

elfogadni. Gyujtass 200 gyertyát, hogy minden ragyogjon; mert ma olly víg lesznek, mintha magam volnék vőlegény. Menj, siess, rendelj mindent; de senkinek ne szólj, érted?

D U L Ó.

Értem nagyságos uram, sietek. Közelobb megy a' kapitányhoz. Ej ropogós pattogós rakéta! hogy' is nem találtam mingyárt el? Hiszen a' vitéz kapitány ur úgy hasonlít nagyságodhoz, hogy no —

E Z R E D E S.

Menj öreg, menj; most nincs idő: ezután elégszer nézheted.

D U L Ó.

Értem már, értem; megyek. Ej ropogós pattogós — de ki is hitte volna no? elbiczeg.

E Z R E D E S.

Kedves gyermekim, most bátran együtt maradhattok, ha akartok; én a' vendégeket fogadom el. Mind a' kettőt átkarolja. — Ah be feleséges Majus!

L Ó R A.

Nekem is mennem kell édes atyus; a' vendégek előtt máskép' kell megjelennem.

A' kapitányhoz. Pedig édes Dezső, most olly örö-
mest beszélgetnék inkább veled.

KAPITÁNY, nyájasan.

Édes Lórárn!

EZREDES.

No hát édesim, kiki maga helyére. —
Ezen ereklyéket most magamhoz veszem,
kedves fiam. — A' gyűrűt és arczképet elteszi. — Nem
sokára ismét együtt leszünk. — De csitt —
— hallgatás.

Ölelkeznek. Ezredes egyik, Lóra másik, Kapitány közép ajtón el.

HATODIK JELENÉS.

NÁNI, asszonyi fő-élességgel jó közép.

Itt sem talállok senkit. Az átkozott Pier-
re, mikor nincs rá szükségem, szüntelen
körülem turbékol; most tudja a' manó, hol
csavarog, — abból a' korpafőből csak kive-
hetnék tán valamit. Megöl a' kíváncsiság.
Tudná Isten, mi bajuk lett egyszerre; örö-
mükben sirnak, ölelkeznek; a' nagyságos
ur olyan, mint a' vásárfiát kapott gyermek,
— de egyebet nem lehet tőlök hallani,
mint: ah dicsőséges Majus, — ki hitte vol-

na, — soha sem reménylettem — minő váratlan öröm — 's több illy tördelt beszédet. Az öreg Duló is egészen magán kívül van; de hogy kérdezém, szemem közé vicsorgott 's azt dünnögé: részegre, gyermekre, szobaleányra titkot nem biznak, 's azzal odább biczegett. Ezért ugyan még meglakol a' vén kajla márjás. Nézze az ember! nem biznak? de most is biztak rám olyat, minek arany nyomtatéka.

H E T E D I K J E L E N É S.

H U S Z Á R, ki a' végső szóknál fejét a' közép ajtón bedugja
's Náni' háta megé vonul. N Á N I.

H U S Z Á R.

Én is bízik magára valamit kincsem, —
megcsókolja — itt van.

N Á N I.

Ej, be megijjesztett; így kell ólálkodni?
ezért csakugyan haragszom. Menni akar.

H U S Z Á R.

Ne menjen galambom, hiszen egész nap'
leskődtem még utána, de soha sem találkozhattunk. Ugyan, mondja meg, mi történt

itt? Kapitányom könyes szemekkel mene szobájába.

N Á N I.

Az is sir? No hál' Istennek, az egész ház megbódult. Csak ennek okát tudnám kikutatni.

H U S Z Á R.

Megtudom én kincsem, ha egy csókot ad foglalóba.

N Á N I.

Kettőt adok, ha minél előbb megtudja.

H U S Z Á R.

De legalább egyiket előre szeretném. Kö-
rül karolja, — ekkor belül Csendeiné csenget 's kiált: Náni!

N Á N I.

Jaj, bocsásson, csenget a' nagyságos asz-
szony, vinnem kell e' piperét. — elfut.

H U S Z Á R.

Ne neked száraz korty! Mikor azt hívém,
már megfogtam, — megint elreppen. Most
is üresen megyünk haza a' vásárról.

NYOLCZADIK JELENÉS.

DULÓ 's a' HUSZÁR.

DULÓ.

Ugyan hol bujkálsz földi! mindenfelé kereslek; urad azt parancsolja, szobájában szedd rendbe mindenét, azután menj a' kertbe.

HUSZÁR.

Náni után leskódtam itt; mert kapitányom előbb könyes szemmel tért vissza az uraságtól 's ennek okát szerettem volna kikémlelni.

DULÓ.

Náni csak annyit tud mint te. Nagy dolgok történtek, de még minden titok.

HUSZÁR.

Náni is azt mondja, hogy az uraságnál is majd sirnak, majd kaczagnak. De én csak azt mondom, hogy kapitányomon kellett valaminek történni, mert legalább én még nem láttam sirni.

DULÓ.

Hallottál löni, de nem tudod hol. Ugyan, ropogós a' lelkét, kapitányoddal nagy

dolog történt, — nehezen megy többé az ezredhez.

HUSZÁR.

Aha! most értem már, miért könyezett. No hisz' őt is megsiratja a' legénység, mert jobb főtiszt nem volt az ezredben. Már ha így van, bár csak magam is vele maradhatnék.

DULÓ.

Majd eligazítja ő azt, — most jer.

HUSZÁR.

De ugyan még is mi lehet oka, hogy ott hagyja az ezredet?

DULÓ.

Más zászló alá fog eskünni, — gyalog katona lesz.

HUSZÁR.

Bakancsos? Már azt, ha maga mondaná sem hiszem.

DULÓ.

Bizony pedig alkalmasint, — ha nem is bakancsos, talán papucsos, — de most nincs időnk csevegni. Még nem is láttad a' keretet, milly tündér palotává változott; már

rég' ott mulat a' lakodalmas nép, az uraságok is mingyárt hozzájuk mennek, jer — indul.

HUSZÁR.

Ejnye, ejnye, csak nem férhet fejembe, hogy uram papucsos katona akar lenni. El.

V Á L T O Z Á S.

Fényesen kivilágított nagy kerti terem, mélynek nyitott hátulsó részén a' szinte jól és ékesen kivilágított kertbe látni. Leghátfelkeresztben hosszú terített asztal fák alatt, melly mellett KUKÓ, RIKÓTI, KURUCZ, ÖRZSR, TATÁR 's a' többi lakodalmas nép ülnek. — BODZA, BÜRÖK 's több vőfény és udvari cseléd szolgáltnak. — Az előteremben két oldalról székek. — Muzsika.

KILENCZEDIK JELENÉS.

BODZA tálat hoz, többen szinte tálakkal utána.

A' mi kegyes nagyságos urunk, mint házi gazda, ilyen 66 pár tál étellel kíván kedveskedni, becsületes vendég! Hátra van még 2 oka bojtorján szüzlével, 40 pár kanálosgém pöszmétével, 10 isturucz madár ispékel, 80 pár libucz, ugyan annyi fiók szajkó 's egy pár idei bivaly-borju sülvé, 1 véka diák-mogyoró csemegének. Tetszik-e vagy nem?

KUKÓ.

Tetszik Jankó, tetszik; de már különben is igen sokat hordtál fel, ha pedig még ennyi van hátra, végét sem érjük.

BODZA.

Egyék 's igyék kegyelmetek, becsületes vendég!

Mingyárt több az öröm, ha jól ittunk,
ettünk;

Vígan hát: elég, hogy reggel pityerget-
tünk. Rikkant.

KURUCZ, az oldalfalak közé tekint.

Fiaim, vigyázzatok; itt jó a' nagyságos ur fényes vendégivel, ha ide érkezik, kiáltsatok.

TIZEDIK JELENÉS.

EZREDES formaruhában, rendezímerekkel, CSENDEINÉ, LÓRA, innepileg öltözve; az utóbbi, fején koszorút visel. KAPITÁNY, BÁRÓ, 's több úri vendég.

KURUCZ.

Éljen a' mi nagyságos földes urunk.

N Á S Z N É P.

Felugrálnek, poharakat emelítenek 's hangosan kiáltanak.

Éljen! — Muzsika örömríadalt ránt.

E Z R E D E S.

Köszönöm fiaim, — vigadjatok. Az úri vendégekhez. Kérem, méltóztassanak helyet foglalni. A' vendégek leülnek.

K U R U C Z, előlép.

Nagyságod' kegyes engedelmével, először is a' menyasszony - tánczon kezdjük.

E Z R E D E S.

Csak rajta, vígan fiaim!

TATÁR elővezeti a' menyasszonyt, a' muzsika megszólal, 's az új pár egy lejtőst jár; utána BODZA nyomban átveszi a' menyasszonyt, 's vele friset tánczol. Ez alatt a' násznép közelebb jött 's a' tánczot félkarikába állva nézi. Ennek végével —

E Z R E D E S.

Három a' táncz!

TATÁR egy másik leányt vesz, BODZA helyett pedig szinte más leánnyal, BÜRÖK áll ki; 's ezek együtt egy rövid négyes friset tánczolnak. Ez alatt látni kell, hogy NÁNI ÖRZSÉT félre inti, 's az oldalfalak közt eltűnik, — a' BÁRÓ pedig észrevettlenül csak hamar utánok suhan.

E Z R E D E S és V E N D É G E K,

most is mint előbb, a' táncz után tapsolnak.

Bravo, helyes, — derék. — A' muzsika elhallgat.

EZREDES.

Kedves drága úri vendégim, barátim, — és hív jobbágyim! E' mai mulatságot egy nem várt örvendetes eset rám nézve valódi öröminneppé tette. Mind eddig azon szomor gond epeszté szívemet, hogy örökös nélkül kell meghalnom, 's im' a' kegyes ég hosszú fájdalmimat véletlen elszélesztette, öregségem' napjait megvidította, — mert visszaadá elveszettnek hitt fiamat. Im' itt áll előttetek egyetlen fiam, Kardhegyi Dezső.

MINDNYÁJAN, álmólkodva, — összevissza.

Fija? — Lehetlen! — Ah! 'stb.

NÁSZNÉP.

Éljen a' mi ifju földes urunk!

EZREDES.

Ugy van kedvesim. Ez arczkép, boldogult hitesem' arczképe, — 's e' gyűrű — mutatja — fiam' kora, hasonlatossága, minden kétséget eloszlatják.

VENDÉGEK, többen.

Valóban hasonlatos.

EZREDES.

Dettingennél volt ama' szerencsétlen csata*), hol ezredünket a' Francziák, kik utóbb csakugyan megverettek, a' nagy tábortesttől elvágták. E' gyászos nap előtt egy héttel néhány mértföldnyire hagyám hátra kedves hölgyemet, Dezsővel, még alig esztendő's csecsemővel. Utószor látám akkor őket; — fogságba estem, 's midőn nem sokára kiszabadultam, felőlök többé semmit nem tudhaték meg. Sikertelenek maradtak mind eddig is fáradhatlan nyomozásim. — Fiamat, mint maga mondja — egy emberséges franczia granátos a' csatatéren találta, 's könyörülő szive mentette meg a' bizonyos haláltól, de haj! — könyez — édes anyja már örökre elszenderülve fekvék mellette. Mint jöhetett a' csatatérre, meg nem foghatom; alkalmasint ellenség elől akart futni, 's újabb ellenséges csoportok közé került. Ah! ki tudja, mi szörnyű kinok közt adhatta ki szelíd lelkét! — Szemeit törli. — De félre most a' szomor képekkel! Nézz alá fénykörödből dicsőült Emmám, 's hints áldást rám és mél-

---

*) Jun. 27. 1743.

tó fiadra. — Vigan hát édes vendégim !
Örüljünk a' jelennek, 's a' multakat fe-
lejtsük.

V E N D É G E K , kezét fognak a' kapitánynyal.

Örvendünk, — hozta Isten közénk 'stb.

N Á S Z N É P.

Éljen a' mi ifju urunk !

K U K Ó.

Fogjátok be szátokat gödénytorkok ! vár-
jatok, míg felmondom köszöntőmet.

E Z R E D E S , a' násznéphez.

No fiaim, egyetek, igyatok, vigadjatok.

K U K Ó.

Int a' násznépnek, hogy poharakat emeljenek; maga KURUCZCZAL
és BODZÁVAL szinte poharakat tartva, a' szín' elejére jő, az ez-
redes előtt megáll, 's nagy feszességgel és hangosan elkezd:

Valamint nagyságod hiveit szereti — Vendé-
gek mosolyognak.

'S bokros kegyeiben gyakran részelteti;
Valamint ezt velünk —

TIZENEGYEDIK JELENÉS.

HUSZÁR, ki az utósó szóknál a' szin' hátuláról PIERRET fülénél fogva hozza, DULÓ 'S VOLTAK.

PIERRE,

asszonynak öltözve, fátyol alatt.

Jaj átkozott, — fülem mingyárt leszakad.

DULÓ.

El ne szalaszd czimbora, ropogós a' lelkét, — szorítsd meg jól.

EZREDES.

Mi féle maskara ez?

HUSZÁR.

Gyönyörű madarat fogtam, nagyságos uram; ime! feltakarja.

VENDÉGEK, kacagnak.

EZREDES.

Tüzes kartács! mit álarczoskodik ez?

HUSZÁR,

katonás állásban, Pierret karjánál fogva tartja.

Kapitány ur' szobájából épen ide akarék jőni. Kopogtatnak. Belép ezen váz 's vékony hangon elkezd: — Utánazza — „Hol a' kend'

ura, az istentelen csábító?“ — Én megharagszom, összeszorítom öklömet 's eldördülök: ki meri kapitányomat gyalázni? — Ez ismét nyikogva: — utánazza — „Ah édes jó barátom, ha tudná, mi ördögi mesterséggel tett engem szerencsétlenné.“ — Én boszúsan azt felelem: menjen a' kertbe, szóljon vele maga, ha akar; de ez — utánazza — „Ah, oda nem megyek, mert sokan vannak, hanem kérem, e' levelet vigye el neki, 's még jobb, ha magának az ezredes urnak adja.“ — Ezzel nyújtja a' levelet, 's távozni akar, — én a' levél után nyúlok, megbotlom 's lábára találok toppantani. Erre kísértetem olly vastag jaj-t bömböle, mint egy éjjeli őr. Így mingyárt rosztat gyanítva, fültövön kapám a' gyönyörű mamsellt, 's ide hoztam, hogy vitéz kapitány uram láthassa.

KAPITÁNY,

Hiszen ez a' báró' inasa.

HUSZÁR.

Az biz' ez, az ágyúba-való, magam is csak utóbb vevém észre.

EZREDES.

Nézzük csak a' levelet.

HUSZÁR átadja.

EZREDES.

Pecsét nélkül! No lássuk! — olvas — „Meddig futsz még előlem álnok hitszegő?“ — Gyönyörűen kezdődik.

KAPITÁNY.

Már ez rettenetesség —

EZREDES.

Csendesülj fiam! — olvas — „Lelkeden fog-nak égni számtalan könyeim, 's tudd meg áruló, hogy mind ez életben szüntelen üldözlek, mind jövőben örökké kísérend bor-zasztó árnyékom. Tudva van előtted, hol találhatsz fel, ha még ércszived képes vi-gasztalni holtig szerencsétlen Juliádat.“ — No ez remek toll!

KAPITÁNY.

Mingyárt megemészt a' boszú. —

EZREDES.

A' levél csakugyan asszony - kézre mutat, — te irtad szép madár?

PIERRE.

Istenem! hisz én a' betűt is alig ismerem.

KAPITÁNY mérgesen.

Hát ki írta?

EZREDES.

Vallj meg mindent, különben jaj lesz bőrödnek.

PIERRE letérdepel.

Esedezem alázatosan, én mindenben ártatlan vagyok, — előre megjövendöltem, hogy ördögöt fogunk.

KAPITÁNY.

Egyenesen beszélj, ki írta ez utálatos levelet?

PIERRE mindig térden.

Uram, a' báró —

EZREDES és KAPITÁNY

egyszerre szavába vágnak.

A' báró?

PIERRE.

Nánival iratta.

CSENDEINÉ és LÓRA egyszerre.

Nánival!

KAPITÁNY.

Felelj gaz nemzet, mit akart rágalmozásával?

PIERRE.

Kapitány urat akará gyanúba ejteni, hogy szégyenből innét önkényt tovább álljon.

EZREDES.

Ugy-e?

KAPITÁNY.

Lehetlen! ez már sok! Hol van urad?

TÖBBEN.

Nem rég' tűnt el, — itt vala.

DULÓ.

Alkalmasint érzette, hogy maga bukik egérfogóba.

EZREDES.

Hát e' váz-ruháért micsoda rongyszedő zsidót fosztottál meg?

PIERRE.

Náni leányasszony adta.

LÓRA.

Hisz' ez a' fátyol enyém.

CSENDEINÉ.

Hát így az a' szemtelen minden cselszövényetekben részes?

PIERRE.

Igen, mert uram pénzt adott neki.

DULÓ.

Nem mondtam nagyságos uram, hogy egy katlan alá tüzelnek?

CSENDEINÉ.

Tüstént takarodjék az udvarból.

PIERRE

ezen egész jelenet alatt iparkodik többször felállni, de a' huszár vállánál fogva mind annyiszor lenyomja.

TIZENKETTEDIK JELENÉS.

TATÁR, más oldalról a' nárot galléránál fogva huzza.

ELŐBBIEK. Kevés szünet mulva önzse is vissza jó náni nélkül, 's atyjához simul.

BÁRÓ.

Ereszsz, mondom — te vaskezü, mingyárt megfojtasz.

TATÁR.

De csak ide, előre! Tejfelén kaptuk a' kandurt.

PIERRE feláll.

Látja nagysád, megmondtam, pórul járunk.

B Á R Ó.

Félre. Hah! átkozott, oda vagyok.

E Z R E D E S.

Hát ez megint micsoda új comoedia? Ke-
ményen. Uram, tüstént felvilágítást kívánok.

K A P I T Á N Y.

Én pedig elégtételt. •

D U L Ó.

Majd mingyárt letörik most szarvát.

B Á R Ó.

Csupa tréfa ezredes ur, csupa tréfa.

T A T Á R.

De báró ur, illy tréfa máskor egy pár ol-
dalbordájába kerülhet. Engedelmeivel nagy-
ságos ur, így van: Mig mi itt tánczolánk,
's utóbb nagyságodat hallgatánk, Náni mát-
kámát azon szín alatt, hogy ruháját iga-
zítsa, félre hította, a' báró utána suhant 's sze-
mem' láttára erővel megcsókolta.

B Á R Ó.

Nem igaz, — én csak a' hőség miatt men-
tem a' fák közé —

T A T Á R.

Igen, 's mátkám' csókjával akarta magát hűteni, nemde? Szégyenlje magát a' báró.
— Előmutatja a' gyűrűt. — Ismeri ezt?

B Á R Ó.

Mind csupa tréfa.

E Z R E D E S.

De édes báró ur, — kinek mi szivében, kitetszik színeben. Ez katonásan mondva, — alacsonyság.

D U L Ó.

No ezt ugyan fris vizre vitték 's szomjan hagyták.

B Á R Ó.

Eszerszer engedelmet kérek, nem vala czélom, ezen úri társaságot így megháborítani.

K A P I T Á N Y.

Báró ur! Ki most az átkozott hitegető, mint engem tetszett nevezni ezen gyönyörű levélben?

E Z R E D E S.

Igaz, — még fiamat is illy mocskosan rágalmazni!

B Á R Ó csodálkozva.

Fiját?

E Z R E D E S, a' kapitányra mutat.

Ugy ugy; fiamat, Kardhegyi Dezsőt.

B Á R Ó, a' kapitányhoz.

Ah! rendkívül örvendek 's ezerszer engedelmet kérek, hogy tréfám illy balul ütött ki. — Azonban épen levelet kaptam; felette sürgetős dolgaim haladék nélkül távozni kényszerítenek, 's így igen kell sajnálnom, hogy becses társaságukban tovább részt nem vehetek, — magamat ajánlom.

K A P I T Á N Y.

De báró ur, nekünk még holnap reggel 4 órakor egy kis beszédünk van, 's most kénytelen vagyok kérni, hadd legyen szerencsém.

B Á R Ó.

Különös tisztelet lenne rám nézve, de most nem szolgálhatok, — máskorra tartom ezen nagy szerencsét. — Mindenfelé köszön — Porig alázatos szolgáljok. — Csendeinéhez, — Csókolom kezét kedves nagyságosocskám, ajánlom magam'. — Inasához — Pierre! elfut.

PIERRE.

Látja nagysád, megmondtam hogy rossz fűre tapodunk. — Lórához. — Ezt a' lebernyeget hát csak visszaadom Náni leányasszonynak.

CSENDEINÉ.

Most vihetitek magatokkal a' gyönyörű mamsellt is.

HUSZÁR, Pierret ököllel fenyegeti.

Vigyázz veres orru kisértet, hogy többé körmöm közé ne kerülj.

DULÓ.

Hahaha! Ki ebül kezdi, komondorul végzi.

VENDÉGEK kaczagnak.

RIKÓTI, Kukóhoz.

Ez már horrendum spectaculum domine perillustris Collega!

KUKÓ.

Taceat Collega uram, talán még felmondhatom köszöntőmet.

EZREDES.

Né, hogy' mennek, mint a' vert had. Máskor ugyan nem vinné irháját illy szárazon el a' gyönyörű uracs; de ma víg akasok

lenni; — hadd menjenek, legalább tisztúl
a' levegő. *Csendeinéhez.* No hugom, nem akar-
nád-e még érte bajuszamat kitépni?

CSENDEINÉ.

Oh kérlek, kímélj; megemészt a' méreg
és szégyen.

DULÓ.

Ropogós a' lelke — csak azon örülök,
hogy ama' nyelvprittynek is megborsolták a'
levet; engem még ma is sánta luczifernek
nevezett.

EZREDES.

Most vége a' zivatarnak; vigadjunk tovább,
hadd pendüljön meg a' muzsika.

KUKÓ, középre lép 's torz alakkal.

Nagyságos, méltóságos ezredes ur, kegyes
földes urunk! Minekutána ezen véletlen
közbe jött iszonyatosságok és rémületesség-
gek imént elkezdett alázatos köszöntőmet
kellemetlenül félben szakasztották: annak-
okáért bátorkodom azt most legmélyebb alá-
zattal újra előlkezdeni. — Ekkor minden további
várakozás nélkül, magas hangon 's foszesen ismét elkezdi. „Va-
lamit nagyságod — “

EZREDES, szavába vág.

Köszönöm Kukó uram, köszönöm; meg
vagyok győződve szives indulatiról.

KUKÓ, Rikótihoz.

Ez már szörnyűség, — megint nem mond-
hatom el!

RIKÓTI.

Már ez igazán nagy injuria, domine per-
illustris Collega!

KUKÓ.

Nem bánom; de a' kalendáriomban még
is kiadatom, még pedig meg bővítve; igen,
16 uj rimmel bővítve.

RIKÓTI.

Annál nagyobb lesz a' dicsőség domine
perillustris Collega.

EZREDES.

Ezután verseit ne egyes, hanem többes
számba rakja édes Kukó uram! Ime itt áll
egy szép pár, kedves vendégim!

LÓRA.

Édes atyus —

KAPITÁNY.

Kedves jó atyám!

} egyszerre, az ezre-
deshez simulnak.

DULÓ, a' huszárhoz.

Lát'd, csakugyan más zászló alá esküszik urad?

CSENDEINÉ.

Gyöngyöm! nemde mondtam, hogy lakodalmom lesz.

EZREDES.

Ugy-e jól találtam gyermekek? Lórának imént nem igen látszott tetszeni, hogy a' deli kapitány egyszerre bátyjává változott; Dezsőt epedő szeme árulja el. Így tehát, ha kölcsönös vonzalmuk nem változand, mához esztendőre e' helyen ismét víg falusi lakodalmat tartandunk, 's akkor még dagadóbb kebellet idvezlendem Május' elsőjét! Kapitányt és Lórát átkarolva tartja.

VALAMENNYIN.

Éljenek; éljenek az uj jegyesek! Vőfények rikkantgatnak, ugyan akkor

DULÓ örömet jelentve:

Haj ropogós pattogós rakéta!

Muzsika erős örömriadalt ránt, 's e' közben.

A' kárpit lefoly.

TUDNIVALÓK.

1. A' m. t. társaság ezen munkának csak kiadója lévén, nem kezeskedik a' benne követett nyelvszabályokról, sem írásmódról, sem végre akárminemű nyelvet 's írást illető elvekről; egyedül arra kívánt a' kéziratok' bírálataiban ügyelni, hogy az elfogadott és sajtó alá bocsátandó munka, mint egész, egy vagy más tekintetből ajánlható legyen, 's a' literatura' jelen állapotjában kiadásra méltónak tartathassék.

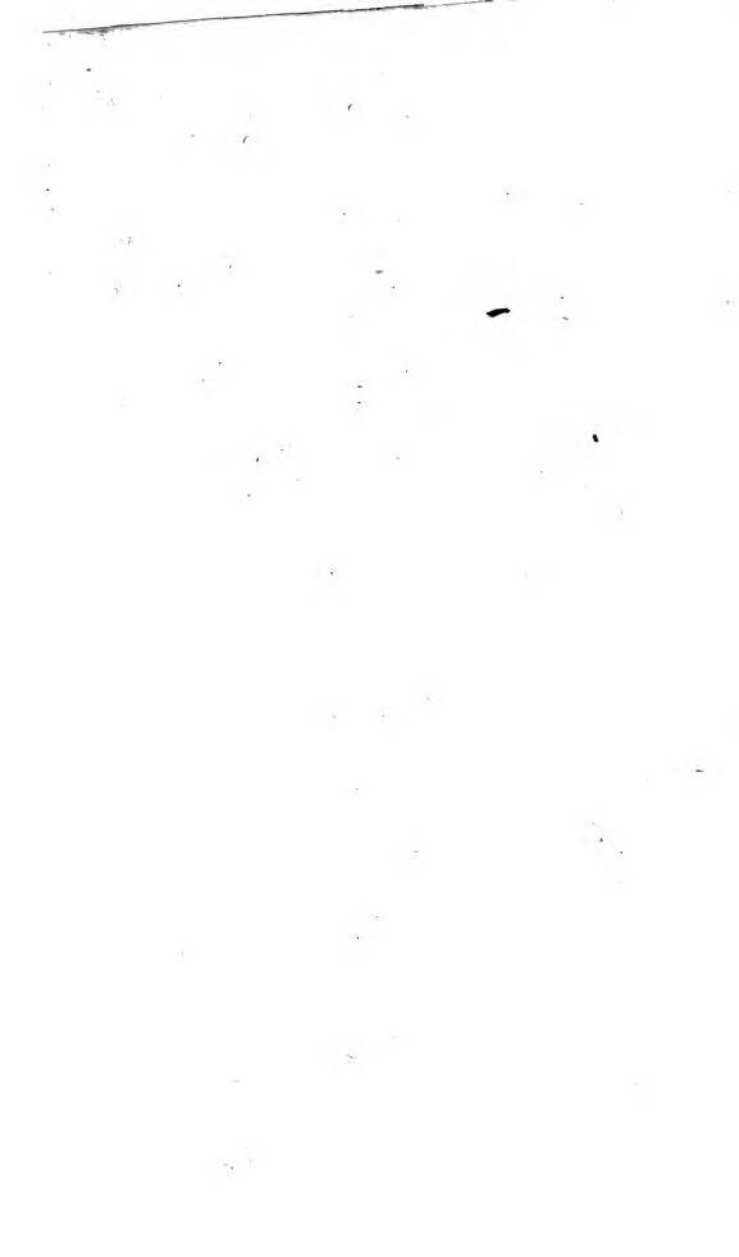
2. Nem vizsgálhatván meg a' benyújtott kéziratokat a' társaság fejenként és egészben, ezt; u. m. Falusi lakodalom, melly az 183 $\frac{3}{4}$ beli drámai jutalomhirdetésre érkezett 12 kézirat közül való, az 5d. nagy gyűlés, az, ezen versonymunkák' megbírálására kinevezett küldöttség' írásbeli ajánlása szerint máltaatta mint másod karbelit külön tiszteletdíjra és sajtó alá.

3. A' társaság által kiadott kéziratok közül ez, XV-dik számú.

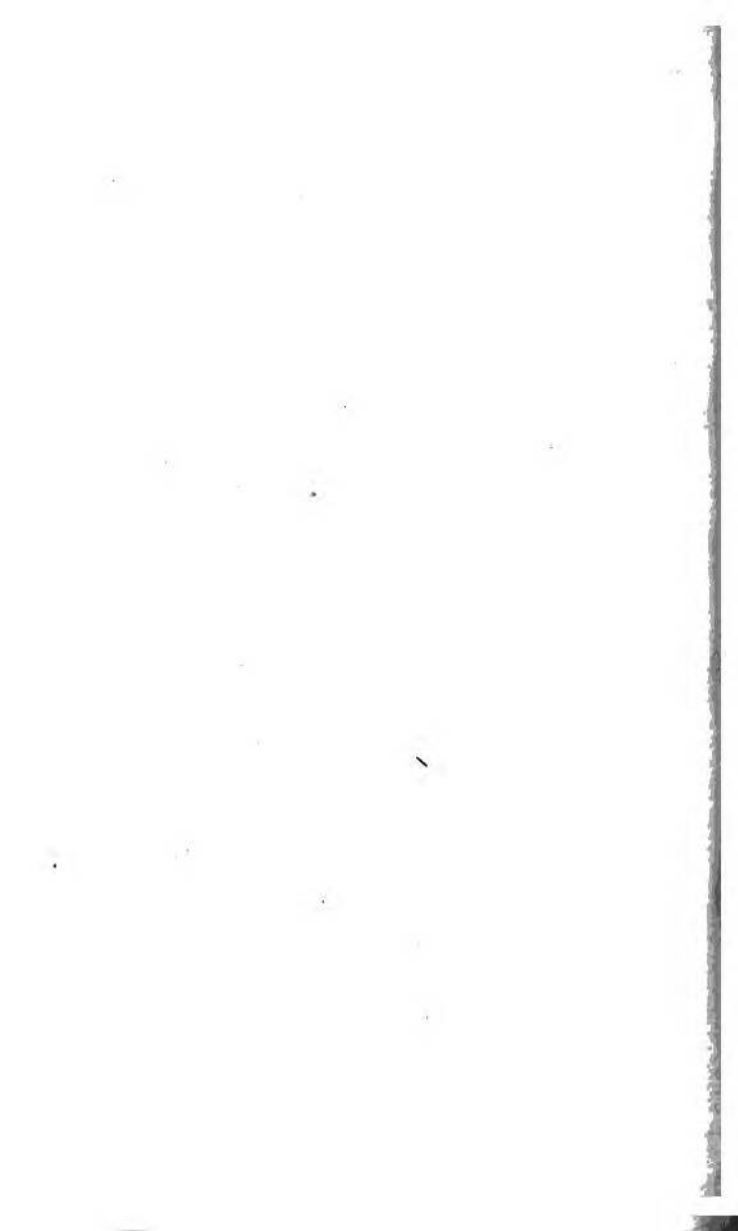
A' m. t. társaság' határozata szerint

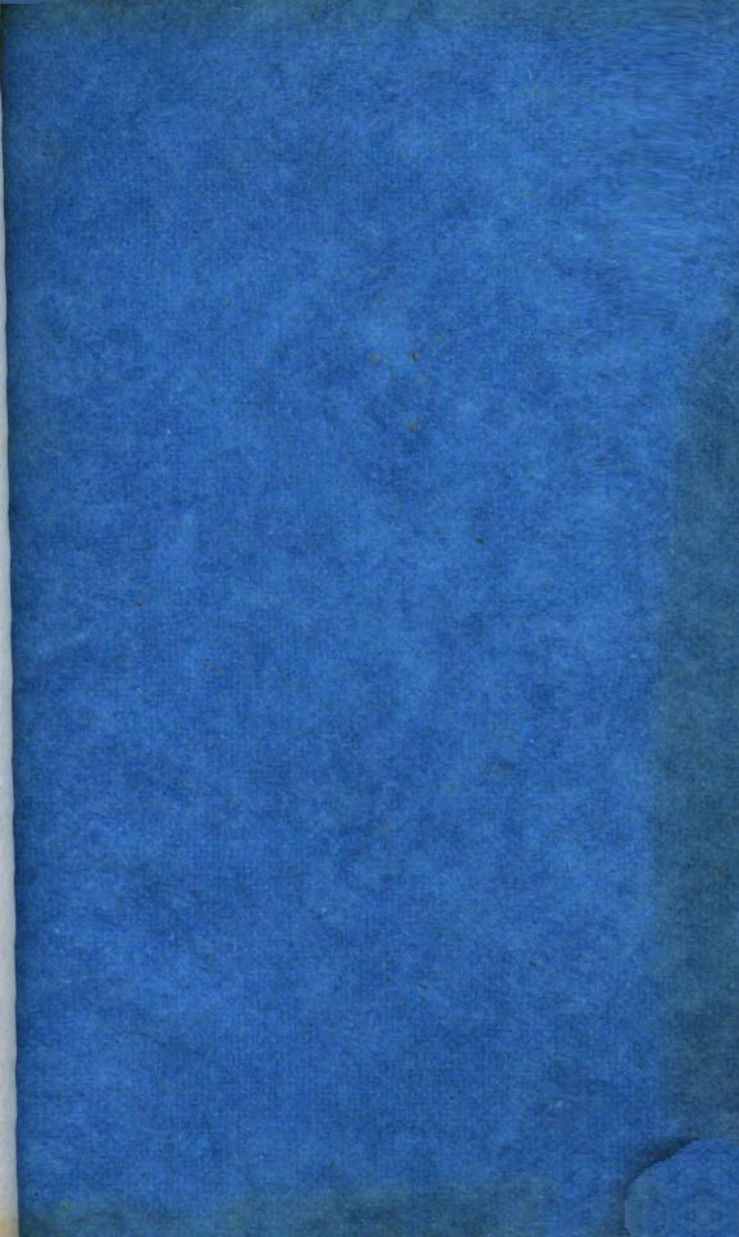
DÖBRENTÉI GÁBOR m. k.

Titoknok.

Österreichische Nationalbibliothek

IN 4181 1981

